

சிலம்பு நட்சு	திருவள்ளூர் ஆண்டு கககூந், மாசி மார்ச், 1962	பரல் எ
------------------	--	-----------

சொல்லாக்கம்

நாடும் மக்களும் நன்னெறியும் பீடுற்றுப் பிறங்குவது அவ்வந்நாட்டுத் தாய்மொழிகளானேயாம். நாடுகள் அனைத்தும் பெரும்பாலும் தாய்மொழிப் பெயரானே அழைக்கப்படுவன காணலாம். அம் முறையில் நம் நாடும் தமிழ்நாடு எனத் தொன்று தொட்டு அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது.

தமிழ்நாடும் தமிழ்மொழியும் தமிழ் நாகரிகமும் வரலாற்றுக் காலத்துக்கு நனி மிக முந்தியதென்பது நடுநிலையாளர் துணிபு. அக்காலமும் பல்லாயிர யாண்டுகளிலிருக்கலாமென்ப ஒருமொழி குறையாநிறைவாய் வளம் பெற்றுள்ளதென்பதைப் புலப்படுத்துவன அம்மொழியிற்றிகமும், உயர்ந்த இலக்கிய இலக்கணங்களின் அளவுகளேயாம். மேலும் அம்மொழி காலத்துக்குக் காலம் பேச்சு வழக்கில் மாறுபட்டும், பண்டைய இலக்கியச் சொற்கள் இறந்தொழிந்தும், இருக்குஞ் சொற்கள் இறக்க மயலால் அயன்மொழிச் சொற்களைக் கடன் பெற்று வழங்கியும், புதுச் சொற்களைத் தக்கவாறு ஆக்கும் முயற்சியில் மனங்கொள்ளாது ஆள்வினையினை மாள்வித்து வந்தவந்த மொழிச் சொற்களையெல்லாம் வாரிச் சேர்த்தும் புலனெறி வழக்கேயன்றி உலகியல் வழக்கில் அறவே இல்லாது ஒழிய இடந்தந்தும் போகுமானால் அம் மொழி தனித்தியங்கும் ஆற்றலிழந்து வறிய மொழியாய்விடும். அம்மட்டுமோ அதன் தூய்மையும் மாய்ந்துவிடும். மேலும் பயிருக்கு வேலிபோலவும், வீட்டுக்கு மதில் போலவும், நாட்டுக்கு அரண்போலவும், பொன்னும் மணியும் முதலிய விலைவாசம்பில்லாப் பொருள்கட்கு

ஈலைமிகுதியாயுள்ள இருப்புப் பேழை போலவும் ஒரு மொழிக்கு அதன் நிரம்பிய இலக்கணம் பெருங்காவலாகத் திகழ்கின்றது. அத்தகைய இலக்கணவரம்பை மீறாது அதன் வழித்தாய் எழுதுவதும் பேசுவதுமே மொழிச் செம்மை வளர்ச்சியாகும். அங்ஙனமின்றிப் பேச்சுவழக்கு மொழியே சிறந்ததாகப் பயன்படுத்தல் வேண்டுமென்று கொண்டால் பேச்சுவழக்கு இடத்துக்கிடம், ஊருக்கூர், நாட்டுக்கு நாடு, வட்டத்துக்கு வட்டம் வெவ்வேறாகக் காணப்படுகின்றது. இந்நிலையில் எந்தப் பகுதிப் பேச்சுப் போல் எழுதுவதும் பேசுவதும் என்று துணிவு கொள்ளுவது எவர்க்கும் இயலாததொன்றாகும். மேலும் புனையா ஒலியம் போலவும், கைவல்லானால் அமைக்கப்படாத அணி போலவும், திறமையாளரால் செய்யப்படாத ஆக்கப்பாடுகள் போலவும் அழகிழந்து காண்பார்க்கும் கேட்பார்க்கும் அருவருப்பையும் தரும். இந்த நிலைமையில் மொழிச் செம்மை இலக்கணவரம்பொடு புலவர் பெருமக்கள் அமைத்துத்தரும் உரைநடை செய்யுள்நடைகளை உலகம் பின்பற்றுவதே மொழி வளர்ச்சிக்கும் வளத்திற்கும் வாய்ப்புடைத்தாகும். பேச்சு வழக்கிலுள்ளபடி பாடங் கற்பிக்கப்படுவதில்லை. கற்றவர்கள் பேச்சு வழக்கப்படி எழுதுவதில்லை. ஒரொருகால் தாங்கள் அங்ஙனம் பேசினும் எழுதும்போது செம்மையாகவே எழுதுகின்றனர். இஃது எல்லா நாட்டிலுமுள்ள முறைமையேயாகும். இதனைக் குறிக்கொண்டு நோக்கி மொழியினைக் காத்து வருதல் யாவர்க்குங் கடனாகும். எடுத்துக்காட்டாகப் பேச்சு வழக்கில் 'அறிதல், அரிதல்' என்னும் சொற்கள் வேறுபாடின்றி வழங்கப்படினும் எழுதுங்கால் வேறுபாட்டுடனேயே எழுதுகின்றோம். அங்ஙனமில்வழிப் பொருள் வேறுபாடு உணர்ந்துகொள்ள முடியாது.

இந்நாளில் பண்டைப் பெருமொழிகள் பல நாட்டு வழக்கிலில்லாது ஏட்டு வழக்கில் மட்டும் இருக்கின்றன. அங்ஙனமுள்ள மொழிகட்கெல்லாம் முன்னுள்ள நம் தாய் மொழியார் தமிழ்மொழி பல ஆயிரயாண்டுகள் கழிந்தும் இருவழக்கிலும் ஒன்று போல் நின்று நிலவுகின்றது. பண்டைப் பெரும் புலவர்கள் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்துப் புதிய புதிய சொற்களைப் பொருத்தமுற வழங்கியுள்ளார்கள். இடைக்காலத்துத் தமிழக ஆட்சி, நாடு மொழி கொள்கை முதலியவற்றால் முற்றிலும் மாறுபாடுற்ற அயலார்கைப்பட்டு அலக்கழிவுற்றது. அவ்வாட்சியின் வலக்காரத்தால் நாடும் மொழியும் அடிமைப்பட்டு நலிவுற்றன. மொழிப்பற்றும் அழிவுற்றது. ஆற்றல் வாய்ந்த பெரும்புலவர்களும் தோற்றிலர். வயிற்றுப் பிழைப்பு மொழியாக வந்த வந்த மொழிகளைக் கற்றனர்; பேசினர்;

கலந்து எழுதினர்; தன்மான உணர்ச்சியின்றி நாகரிக மற்றார் போலப் பண்டைப்பெருமையிழந்து பிறரெள்ளும்படி மொழியை நடுவவிட்டனர். இரும்புப் பேழையுள் முன்னோர் தொகுத்து வைத்த பொன்னும் மணியும் திறந்து எடுத்துப் பிறர் மதிக்க வாழும் முயற்சியில் ஈடுபடாது மடியராய் அளவிறந்த வட்டிக்குக் கடன் பெற்று என்றுங் கடனாளியாக வாழும் மதியிலார்போல் நம்மனோரும் வாழத்தலைப்பட்டனர். எடுத்துக்காட்டாக 'அடிகள்' என்னும் தூயதமிழ்ச் சொல் இருவகை வழங்கிலும் பல்லாயிர யாண்டுகளாக வழங்கி வந்த பண்பட்ட பயன் நிறை சொல்லாகும். அச்சொல் அறவேயொழிந்து அதனிடத்தில் சாமியென்னும் சொல் தனியுரிமைபெற்று ஆட்சிக்கொண்டது. இது போல் ஐயா என்னும் தூய தமிழ்ச்சொல் வழங்கி வந்த இடத்தில் சார் என்னுஞ் சொல் ஒட்டுப்புற் போல் சார்ந்து கொண்டது. என் செய்வாம்! இம்முறையில் நம்முன்னோர் எம்முறையில் ஒழுகி வந்தனர் என்பதைச் சிறிது உன்னுதல் வேண்டும். சாம்புநதம் என்பது சிறந்த பொன்வகைகளில் ஒன்றுக்குப் பிறர் வழங்கியபெயர். அதனை அப்படியே வழங்கி வந்தால் ஆற்றலிழந்த தமிழராவோம் என்னும் மானநிலை முன்னின்றுதூண்ட அதனைத் தமிழாக்கப் படுத்தித் திருமுரு காற்றுப்படையின்கண் "நாவலொடு பெயரிய பொலம்" என வழங்கினர் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார். அவர் வழிச் செல்வதே செம்மனமுடைய நம்மனோர்க்குத் தகவுடைத்தாகும்.

ஒன்று நாடுவது நம்கடனாகும். எஞ்சினியரிங் காலேஜ் என்ற கடன் சொல்லைச் சமந்து கொண்டேயிருந்து கடன்காரப் பெயர் வாங்காது 'பொறியியற் கல்லூரி' எனப் புகன்றனர் புகழ் சால் புலவர்.

இந்த முறையில் இன்னும் அளவிறப்ப முயன்று செய்தல் வேண்டும். அதற்கு அடிப்படையாக நம்மனோர் பண்டையிலக்கியங்களை நன்கு கற்றல் வேண்டும். ஒருபொருள் குறித்த பல சொல்லும், பல பொருள் குறித்த ஒரு சொல்லும் நன்கு தெரிந்திருந்தால் சொல்லாக்குதல் எவர்க்கும் மிகமிக எளிதாகும். பண்டைய உரைகளையும் நன்கு பயிலுதல் வேண்டும். மேலும் பண்டு ஒன்றாயிருந்த நம் செந்தமிழ் மொழி இடவேறுபாட்டாலும் போக்குவரவுத்துணை வாய்ப்பு இந்நாள் போல் பண்டு மிகுதியாக இல்லாமையாலும், அங்கனமே செய்தி அறிவிப்புத்துணையும் அறவே இன்மையாலும், அயன் மொழியாளர் கூட்டுறவு மிகுதியினாலும் 'கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு' எனப் பெயர் பெற்றுப் பிரிந்து ஒன்றோடொன்று தொடர்பில்லாத் தனித்தனி மொழிபோல் இந்நாள்

வழங்கி வருகின்றது. அவ்வம் மொழிகளிலுள்ள அயன் மொழிச் சொற்களை நீக்கிவிட்டால் அவை தூய தமிழ் மொழியாக வழங்கும். அந்நிலையில் அவையும் பண்டு போல் தமிழ்மொழியாகத் திகழும். அக்கருத்துக் கொண்டே அவை தமிழ் மொழியினின்றும் பிறந்தன என வழங்கப்படுகின்றன.

இந்நிலையில் அவ்வம் மொழிகளில் வழங்கிவரும் ஒரு பொருள் குறித்த பல சொல்லும், பல பொருள் குறித்த ஒரு சொல்லும் ஆகிய சொற்கோவைகளை முயன்று தொகுத்தால் அவை தமிழ்ச் சொல்லாக்கத்துக்கு மிகுந்த பயன் தருவதாகும். தமிழகத்தில் நாட்டு வழக்கற்று ஏட்டு வழக்கில் மட்டுமுள்ள பல சொற்கள் மலையாள முதலிய மொழிகளில் நாட்டு வழக்கினின்றும் நிலவுகின்றன. எடுத்துக் காட்டாக நெருநல்-நென் னெல் என்னும் சொல் தமிழகத்தில் ஏட்டுவழக்கில் மட்டு மிருக்கிறது. இது மலையாளத்தில் இன்னும் நாட்டுவழக்கில் பயிலப்படுகின்றது.

இதுபோல் கல்வெட்டுக்கள் படி எடுக்கப்பட்ட நூல்களை ஆய்ந்து சொற்களைத் தொகுத்தல் வேண்டும். படி யெடுத்தும் நூலாக்கப்பட்டு வெளிவராதவைகளை வெளிவரச் செய்தல் வேண்டும். படி யெடுக்காத கல்வெட்டுக்களைப் படி யெடுக்குமாறு ஆட்சியாளரைத் தூண்டி வேண்டுவன செய்தல்வேண்டும். அவை வெளிவந்த பின் அவற்றின் சொற்களையும் தொகுப்பின் அளவிறந்த வாயில்கள் சொல்லாக்கத்திற் குண்டாம்.

மேலும் வேர்ச் சொற்களின் ஆய்வும் வெளிப்பாடும் விரிவடையுங்கால் சொல்லாக்கத்திற்கு வேண்டுந் துணைகள் பலப்பல வாகும். இவையெல்லாம் ஒருங்கு கைகூடின் எத்துணையோ புதிய புதிய சொற்களை எளிதிலெவரும் அமைத்து வழங்கும் ஏற்றம் வந்தமையும். எவ்வெச் சொற்களை எவ்வெம்முறையில் ஆண்டிருக்கின்றார்களென்பதைக் குறிக்கொண்டு கருத்திருத்துதல் வேண்டும். அச் சொற்பொருள்கள் மனக் கருவூலத்து நிறைந்திருத்தல் வேண்டும். அதற்கு இப்பொழுது கருவியாகத் திகழ்வன அகராதிகளேயாம். இது பார்த்தறிதற்கு எளிமையே யாம். ஆனால் மனப்பாடங்கொள்ளுதற்கு எவ்வாற்றானும் முடியா அருமையுடைத்தாகும். இவ்வுண்மை தெரிந்தே நம் முன்னோர் மனங் கொளற்கேற்றவாறு செய்யுள் வடிவிலும் நூற்பாவடிவிலும் சொற்பொருள் நூல்—அகராதி அமைத்துத் தந்தனர். அவை 'சேந்தன் திவாகரம்,' 'பிங்கலநிகண்டு,' 'சூடாமணி' முதலிய பல.

இப்பொழுது மருத்துவநூல், கோள் நூல், மரக்கலநூல், கிற்பநூல், இசைநூல், கட்டிடநூல் முதலிய பலகலை நூற்

களின் சொற்களும் தொகுத்து, வழக்கச் சொற்களும் சேர்த்துப் பழைய நிகண்டு முறையில் சொற்பொருள் நூல் வருதல் வேண்டும். இந்நூற்களையும், பழைய நூற்களையும் மனப்பாடஞ் செய்தற்குப் பல்கலைக் கழகங்கள் வழி வகுத்தல் வேண்டும். புலமைப் பாடமாகவும் போட்டிப் பாடமாகவும் அமைத்து யாண்டும் பரப்பி வளர்த்தல் வேண்டும். மனப்பாடஞ் செய்வார்க்குத் தனித் தேர்வு வைத்துச் சான்றிதழும் பொற் பரிசும் வழங்குவது சிறந்த முறையாகும்.

சொல்லாக்கஞ் செய்யும் எந்தக் குழுவிலும் இத்தகைய மனப்பாட மிக்க புலவர்கள் இன்றியமையாது இடம் பெறுதல் வேண்டும். அக்குழுவில் ஆங்கில வல்லாரும், ஆங்கிலமும் தமிழும் ஒருங்கியை வல்லாரும், தனித்தமிழ் வல்லாரும் யாண்டும் இடம்பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இம்முத் திறத்தாரும் சேர்ந்து ஆக்கிய சொல்லாக்கங்கள் நல்லனவாக அமைவதில் ஐயமின்று.

ஆட்சிச் சொல் அகரவரிசைக்குழு, ஆங்கிலத் தமிழகரவரிசைக்குழு, முதிய ஆட்சியாளர் அமைத்து நடத்தும் எந்தக்குழு விலும் தமிழ் எம். ஏ., எம். ஓ. எல். முதலிய பட்டம் பெற்றவர்கள் மட்டும் அமர்ந்துவிட்டால் சொல்லாக்கத்திற்கும் மொழிவளர்ச்சிக்கும் போதுமானதென்று எண்ணிவிடுதல் போதாது. அவர்கள் பட்டம் பெறுதற்கு வேண்டிய தமிழ்ப்பாட நூல்களை மட்டும் பயின்று பட்டம் பெறுகின்றார்கள். அந்நூல்கள் தாமும் எத்துறையிலும் ஒரு முழுநூலாக அமைவதேயில்லை. சிற்சில நூல்களில் சிற்சில பகுதிகளே பாடமாக வைக்கப்படுகின்றன. அம்முறை மொழியறிவிற்குப் போதுமானதேயாயினும் சொல்லாக்கத்திற்குப் போதுமானதன்று. எனவே தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும் நிகண்டு முதலியவற்றையும் முற்றுற நன்கு கற்றுப் பயிற்சி மிக்காராயுள்ள தனித் தமிழ்ப்புலவர் ஒருவர் எல்லாக்குழு விலும் தனித் தனியாக இருத்தல் வேண்டும். அங்நன மிருப்பின் சொல்லாக்கத்திற்கு எந்தவகையான முட்டுப்பாடும் யாண்டும் எட்டுணையும் நிகழாதென்க. அங்நன மின்றேல் வெறும் பட்டப் படிப்புள்ளவர்களின் கூட்டுறவால் அவர்களுக்குத் தெரிந்த சிற்சில சொற்களைக்கொண்டு சொல்லாக்கஞ் செய்து தெரியாதவற்றிற்கு அயன் மொழிச் சொற்களை அவ்வாறே அமைத்துவிட இடம் ஏற்பட்டுவிடும். அந்நிலை மொழித் தூய்மைக்கும், செழிப்பிற்கும் வளர்ச்சிக்கும் பேரிடராய்ப் பெருங்கற்றடைபோல் நின்றுவிடும். இதனை நன்குளங்கொண்டு ஆவனசெய்யுமாறு ஆட்சியாளரையும், அறிவுசால் புலவர்களையும், பெருமக்களையும் வேண்டிக்கொள்கின்றோம்.

தருக்க சங்கிரகக் காண்டிகையுரை

[வித்துவான், திரு. வே. ரா. தேய்வசிகாமணிக் கவுண்டர்.]

இவ்வுலகின்கண் மக்கட் பிறப்பெய்தினோர் கடவுள் உயிர் உலகம் என்னும் முப்பொருள்களி னியல்பினை யோர்ந்து உய்தி கோடற்குச் சமய நூல்கள் இன்றியமையாதனவாம். சமய நூற் பொருளை யறிதற்குத் தருக்கமும் இலக்கணமும் சிறந்த கருவி நூல்களாம். சமய நூல்களிற் பெரும்பாலான தருக்க நெறிகளை மேற்கொண்டவைகளாம். சிவஞான சித்தியார் என்னும் சைவ சித்தாந்த நூலில் முசற்கண் கூறப்படுவது தருக்க நூற்பொருளாகிய அளவையிலக்கணமன்றோ?

தலைச்சங்க நூலாகிய அகத்தியம் அழிந்துபட்டதெனினும் அதன் சூத்திரங்களிற் பல இக்காலத்தும் நிலவுகின்றன. அவற்றுள் தருக்க நூற்பொருள் பற்றிய சூத்திரங்கள் இருபத்தைந்தின் மேற்பட்டுள்ளன.

“பொருள் குணங் கருமம் பொதுச்சிறப் பொற்றுமை
இன்மையுடன்பொரு ளேழென மொழிப”

என்னும் இவ்வகத்தியச் சூத்திரம் கூறுவது தருக்க நூற்பொருளல்லவா; அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார வுரையில், தொண்ணூற்றாறு வகைச் சமய சாத்திரத் தருக்கக்கோவை, என்னும் நூல் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. “தொண்ணூற்றாறு வகைக்கோவையும் வல்லவன்” என்று வளையாபதியினும் இந்நூல் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மணிமேகலை நீலகேசியென்னும் நூல்களில் வடமொழித் தருக்க நூல் கொண்டும் அறிதற்கரிய நுட்பமான தருக்க நூற்செய்திகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பண்டைத் தமிழகத் திருந்த ஏரணம் முதலிய நூல்களை வாரணம் கொண்டது, யாவரும் அறிந்ததே. ஏரணம்—தருக்கம், வாரணம்—கடல். தமிழ்த் தருக்க நூல்கள் அழிந்தொழிந்த பின்னர் வடமொழித் தருக்க நூல்களே தமிழில் தருக்க நூல்களாய் நிலவுகின்றன.

கௌதமர், கணாதர் என்னும் முனிவர்கள் வடமொழியில் முறையே கௌதமியம், கணாதம் என்னும் வைதிகசாத்திரத் தருக்க நூல்களை யியற்றினர். பின் வந்த வடநூற்புலவர்கள் அவ்விருவர் மதத்தையும் மேற்கொண்டு தருக்க நூல்களியற்று வாராயினர். அங்ஙனம் நூலியற்றியவர்களில் ஆந்திரராகிய அன்னம்பட்டரென்பவரும் ஒருவர். அவர் தருக்க சங்கிரகமும் அதன் உரையாகிய தருக்க சங்கிரக தீபிகையும் செய்தனர்.

அவ்விரு நூல்களும் திருவாவடுதுறை யாதீனத்துச் சிவஞான போத மாபாடியகாரராகிய சிவஞான முனிவரால் தமிழில் உரை நடையாக மொழிபெயர்க்கப்பெற்றன. பின்னர் வஞ்சிசார் மலை மண்டிலத்தைச் சார்ந்த தத்தைமங்கலத்துப் பொன்னப்ப பிள்ளையென்பவரின் அருந்தவப் புதல்வராகிய நல்ல தம்பிப் பிள்ளையென்பவர் இற்றைக்கு அறுபது ஆண்டுகளின் முன்பு வடமொழித் தருக்கசங்கிரகத்தைச் செய்யுளாக மொழிபெயர்த்து அதற்குக் கருத்தும் பதப்பொருளும் எடுத்துக்காட்டும் (விளக்க மும்) ஆகிய மூன்று அப்பமைந்த காண்டிகையுரையும் செய்தனர். மற்றும் தருக்க சங்கிரகத்திற்குள்ள வடமொழியுரை நூல்களுள் ஒன்றாகிய பதசுருத்தியமும் தருக்க சங்கிரக தீபிகை என்னும் உரை நூலுக்கு உரை நூலாகிய நீலகண்டியமென்னும் தருக்க சங்கிரகதீபிகாப் பிரகாசமும் இவரால் தமிழ்மொழியில் அழகுற அருமையும் பெருமையும் பொருந்த மொழிபெயர்க்கப் பெற்றுள்ளன. செல்லரித்தும் சிதைந்தும் இருந்த அந்நூல்களில் சிலவற்றைச் செப்பம் செய்தும் பரிசோதித்தும் வைத்துள்ளேன். திருமடங்கள் பல்கலைக் கழகங்கள் தமிழ்ச் சங்கங்கள் ஆகியவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்று இந்நூல்களின்கண் மனமவைத்து வெளியிடுமாயின் அது தமிழுக்குச் செய்யும் பெரும்பணிகளில் ஒன்றாயிருக்கும்.

இந்நூல்களின் ஆசிரியராகிய நல்லதம்பிப் பிள்ளையவர்களின் புராணம் யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகம் குமாரசாமிப் புலவரவர்களியற்றிய புலவர்புராணத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவர் கொங்கு நாட்டிலுள்ள விசய மங்கலத்தைச் சார்ந்த கூனம் பட்டி மாணிக்கவாசகர் மடாலயத்தில் ஆதீன வித்துவானாக விளங்கியவர். இவருடைய பிள்ளையாகிய சிவபாத விருதயப் பிள்ளையென்பவரும் நானும் ஈரோட்டில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளியொன்றில் நெடுங்காலமாகத் தமிழாசிரியர்களாகப் பணி புரிந்து வந்தோம். நல்லதம்பிப் பிள்ளையவர்களின் மரபு சிவபாத விருதயப் பிள்ளையவர்களுடன் முற்றுப் பெற்றமையால் அவரியற்றிய நூல்களேனும் தமிழூலகில் நிலவிப் பயன் செய்து விளங்குமாறு தெய்வத்தின் திருவருளைச் சிந்தித்து வந்திக்கிறேன். அவரியற்றிய நூலின் இயல்பினை யுணருமாறு தருக்க சங்கிரகக் காண்டிகையிலிருந்து சில செய்யுட்களையும் அவற்றினுரைகளையும் சீழே தருகின்றேன்:

“கனக மன்றிடை நடம்புரி கண்ணுத றன்னை
மனரி நீ இக்குரு வந்தனை புரிந்துமா மலரோன்
மனைவி பாதத்தை வாழ்த்தியே மாநிலத் துளையோர்ச்
கினி துணர்ச்சிக்கே தருக்கசங்கிரகத்தை யிசைப்பேன்.” (உ)

இச்செய்யுள் கனகசபாபதி வணக்கம் வித்தியாகுரு வணக்கம் சரசுவதியம்மை வணக்கமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள். கனகமன்றிடை - பொற்சபையின்கண், நடம்புரி - நிருத்தஞ்செய்கின்ற; கண்ணுதல் தன்னை - நெற்றிக்கண்ணையுடைய கனகசபாபதியை, மனநீறிஇ-மனத்தில் வைத்து, குருவந்தனைபுரிந்து - வித்தியாகுருவை வணங்கி, மாமலரோன் மனைவி - பெருமை பொருந்திய செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரம தேவனுடைய மனைவியாகிய வெண்டாமரையாளுடைய, பாதத்தை வாழ்த்தியே - திருவடியைத் துதித்து, மாநிலத்து - (இப்)பெரிய பூமியில், இனையோர்க்கு - பாலருக்கு, இனிது உணர்ச்சிக்கே - சுகபோத முண்டாம் பொருட்டே, தருக்க சங்கிரகத்தை இசைப்பேன் - தருக்க சங்கிரகமென்னுமிந் நூலைச் சொல்வேன், எ - று. இனையோராவர் - கோடலும் உள்ளத்தமைத்தலும் வல்லுநர். குழனிப்பருவத்தர் அல்லர் என்பதாம். இனிது - வருத்தமின்மை. உணர்ச்சி - பதார்த்த ஞானம். தருக்கம்—தருக்கித்துத் தெரிக்கப்பட்டன. அவை திரவிய முதலிய பதார்த்தங்கள். சங்கிரகம் - அவற்றைச் சுருக்கிக் கூறுதல். தருக்க நூல்கள் பலவுண்மையின் ஈண்டுப் புதிதாகத் தருக்க நூல் கூறுவதெற்றுக்கென்னும் ஆசங்கை நீக்குதற்கு அந்நூல்கள் விரிவுடைமையின் அவையறிவான் முதிர்ந்தோர்க்கே, இஃது இனையோர்க்கென்றும் இந்நூற் பயன் கூறுவார் இனிதுணர்ச்சிக்கேயென்றுங் கூறினார் என்பது. அன்னம் பட்டியம், நிருத்தி செய்த பட்டாபிராம சாத்திரியர் இந்நூல் எதன் பொருட்டுச் செய்கிறதெனில் “இனிதுணர்ச்சிக்கே” என்பது. இனிது துக்கத்தினழிவு பாடாகிய மோக்கம் இனிது.

உணர்ச்சியினிதுணர்ச்சியென மோக்கத்தின் பொருட்டாகிய வுணர்ச்சியெனப் பயனுடைமை நான்காம் வேற்றுமைப் பொருட்டு. அவ்வுணர்வு பதார்த்தவிடய முடைமையேயாம்.

தருக்க சங்கிரகமென்னும் பெயராற்றலால், சம் - நன்றாய், கிரகம் - அறிதல். இதனால் நன்றாயறிப்படுதலால் சங்கிரகம் எனப்பட்டது. உணர்ச்சி யுணர்ச்சியைத் தோற்றுவிப்பது.

தருக்கங்களுடைய - திரவியாதி பதார்த்தங்களுடைய, சங்கிரகம், தருக்க சங்கிரகம் எனவுணர்க. அங்ஙனம் மோக்கத்திற்குப் பையோகமான பதார்த்தவிடயமான உண்மை ஞானத்தையடையும்பொருட்டு இந்நூல் செய்திருக்கின்றது என்பது வருத்தது. அற்றேல் ஆன்மவிடயகமான உண்மை மோக்கத்திற்குப் பையோகமானது. பதார்த்தவிடயகமான உண்மை ஞானம் மோக்கத்திற்கு உபயோகமென்று என்பது சுருதிப் பிரசித்தம் எனின் அற்றன்று.

ஆன்மா ஏனையவற்றின் வேறு என்பதையுணர்ந்தற்குத் திரவியாதி பதார்த்த ஞானம் உபயோகமாயிருத்தலின் இவ்வண்ணம் மோக் கத்திற்குபயோகமான பதார்த்தவுணர்வின் பொருட்டுத் தருக்க சங்கிரகம் செய்யப்பட்டது என்றார்.

பாயிரம்

கடவுள் வாழ்த்து

“ திங்கள் சூடி தருந்தெய்வ வாரணத்
துங்க மாமுகன் பாதந் தொழுதிவண்
சங்கை நீங்கத் தருக்கச் சுருக்க நூல்
பொங்கு மார்வமொ டேபுகல் வேனரோ.” (க)

இச்செய்யுள் கணபதி வணக்க முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இ - ள். திங்கள் சூடி தரும் - சந்திரனையணிந்த சிவபிரானுற்றரப்படும், தெய்வவாரணத் துங்கமாமுகன் - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய யானையின் மேன்மையும் பெருமையும் வாய்ந்த முகத்தினையுடைய விநாயகக்கடவுளின், பாதந்தொழுது - திருவடிகளே வணங்கி, இவண் - இவ்வுலகில், சங்கை நீங்க - (கற்போர்களுக்கு) ஐயநீங்க, தருக்கச் சுருக்க நூல் - தருக்க சங்கிரகமென்னும் நூலை, பொங்கும் ஆர்வமொடே - மிகுந்த ஆசையுடனே, புகல்வேன்—(யான்) சொல்லுவேன் என்றவாறு.

அரோ : அசை. ஆன்றோர் எடுத்துக்கொண்ட நூல் இடையுறின்றி இனிது முடிதற்பொருட்டும் மாணக்கர்க்க் கறிவுறுத்தற் பொருட்டும் கடவுள் வணக்கமாகிய மங்கலம் நூன்முகத்துக் கூறுகின்றார்.

நூல்

“ உயர் தானே யுடனேறும் வேறு வேறு
யெளிர்விபுவாய் நித்தமா யிருக்கு முள்ளந்
துபரமொடு சுகமாதி யனுப வக்குத்
சொழிற்கருவி யிந்திரிய மதுதா னெண்ணில்
உயிர்தோறு நியதமா யிருத்த லாலே
யுறமிகுதி யாய்ப்பரம வணுவாய் நித்தம்
புலுவதா யிருக்குமுரு வக்கமாத்தி
புத்தாலே கவர்குணமா யிருக்கு மன்றே.” (கக)

இச்செய்யுள் சீவான்மா மனம் உருவம் ஆகியவற்றின் இலக்கணங் கூறுதல் நுதலிற்று.

இ - ள். உயிர்தானே உடல் தோறும் வேறுவேறாய் ஒளிர் விபுவாய் நித்தமாய் இருக்கும் - சீவான்மாவானது உடம்பு தோறும் வேறு வேறாய் விளங்குகின்ற வியாபகமாய் நித்தியமாயிருக்கும், உள்ளம் - மனமானது. துயரம் ஓடுசுகம் ஆதி அனுபவக்கு, தொழில் கருவி இந்திரியம் - துக்கத்துடன் சுகம் முதலிய அனுபவத்திற்குத் தொழிற்படு கருவியாகி இந்திரியமாம். அது - அம்மனம், எண் இல் உயிர் தோறும் நியதம் ஆய் இருத்தலால் ஏஉறு மிகுதியாய் பரமவணுவாய் நித்தம் இயலுவதாயிருக்கும் - அளவில்லாத உயிர்தோறும் இன்றியமையாததாய் இருத்தலினாலே மிகுதியாய்ப் பரமானு ரூபமாய் நித்தியமாயிருக்கும், உருவு - உருவமானது, அக்கம் மாத்திரத்தாலே கவர்குணம் ஆய் இருக்கும் - விழிமாத்திரத்தா லுணரப்படுங் குணமாயிருக்கும், எ - று.

உயிர் என்பது சீவான்மாவெனவுணர்க: அது சுகதுக்க முதலியவற்றின் வேறுபாட்டான் உடம்புதோறும் வெவ்வேறென வுணர்க. பரமானுவெனின் உடம்பு முழுதும் வியாபித்த சுக துக்க வனுபவங் கூடாமையானும் இடைப்பட்ட பரிமாண முடையதெனின் அறித்த மாதலானும் அவ்வாறன்றி நித்தமாய் வியாபகமாயுள்ளது சீவான்மாவென்றுணர்க. மனமாவது சுக முதலிய வனுபவத்திற்குக் கருவியாகிய இந்திரியம். சுகவிடய முடைய யாதொரு ஞானமாவது, யான் சுக முடையேன் யான் துக்க முடையேன் என்பனவாம். இதற்கு மனங் காரணமாயிருத்தலின் அம்மனம் எண்ணிறந்தனவேயாம். அதற்குக் காரணம் யாதெனில் உயிர்தோறு நியதமாயிருத்தலின் ஒவ்வொரு யிருக்கும் ஒவ்வொரு மனம் வேண்டுதலின் உயிர் அனந்த மாதலின் மனமு மனந்தமாம். திரவியங் கூறப்பட்டது.

வாய்மைகாண்

[நாஞ்சில், திரு. கா. கணபதி]

மெய்யினை நன்கு பேணி
 மிகையல தவிர்த்து நாளும்
 பொய்யினை நீக்கி அன்புப்
 பொய்கையில் திளைத்து இன்பச்
 செய்யினை விளைத்து ஈசன்
 செம்மைசால் அடிகள் போற்றின்
 வையகம் வியக்க வாழ்வம்
 வாய்மைகாண் கொள்வாய் நெஞ்சே!

நருவசை இலக்கியம்

[திரு. மு. சதாசிவர், எம். ஏ.]

உலக இலக்கியத்தில் நருவசை (Satire) என்பது தனிப் பிரிவாக வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. வெறுப்புணர்ச்சியை நகைச்சுவை கலந்து வசை மொழிகளால் இலக்கிய வடிவில் வெளிப்படுத்துவதே 'நருவசை'யின் இலக்கணமாகும். நகைச்சுவை இல்லாவிடில் அது வெறும் வசைப் பாட்டாக முடியும். இலக்கிய வடிவமில்லாவிடில் அது வெறும் சேலிச் சொற்கூட்டமாக மதிப்பிழந்து விடும்.

மனித உள்ளத்தில் எழும் பல்வேறு உணர்ச்சிகளுக்குப் பல்வேறு இலக்கிய வடிவம் கொடுத்து உயிரூட்டி நடமாடச் செய்பவர்கள் இலக்கியவாணர்கள். நன்மை பயக்கும் வகையில் உயர்ந்தது அன்புணர்ச்சியாமாறு போலத் தீமை விளைவிக்கும் வகையில் ஆற்றல் மிக்கது பகைமை அல்லது வெறுப்புணர்ச்சியாகும். நல்வாழ்வுக்குத் தீங்கு பயக்கும் வல்லுணர்ச்சிகளின் அரசாய் விளங்கும் பகையுணர்ச்சி 'நகையேயும் வேண்டற்பாற்றன்று' என்பது வள்ளுவப் பெருமானின் அறிவுரை. உலகியல் வாழ்க்கையில் வெறுப்புணர்ச்சியினை எப்போதேனும் பெறாதவர் எவரும் இவர். விருப்பு, வெறுப்பு, நடுநிலை (Indifference) என்ற மூன்று பெருநிலைகளுக்குள்ளேயே மனிதர் தடுமாறித் தத்தளித்துக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். எனவே வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் பான்மைத்தாகிய இலக்கியத்தின்கண் வெறுப்புணர்ச்சிக்கு மிகுதியான இடம் உண்டு

இலக்கியத்தில் போற்றப்படும் வெறுப்புணர்ச்சி, தீமையைக் கண்டு ஏற்படும் வெறுப்புணர்ச்சியே. உலகப் பெருங்கவிஞர்களும் இலக்கிய ஆசிரியர்களும் உலகில் மலிந்து கிடக்கும் தீமைகளை வெறுத்து அவற்றைப் போக்குதற்குத் தங்கள் சொல்லாற்றலைப் பயன்படுத்தி வந்திருக்கின்றனர். தீமையை எதிர்த்துப் போரிடும் போது தாங்கள் வெளிக்காட்ட விரும்பும் வெறுப்புணர்ச்சிகளை அப்படியே வெறுப்பு வாய்பாடுகளில் கொட்டி விடாது, காரம் மலிந்த உணவிற்குச் சிறிது உப்பும் சேர்த்துக் கொள்வதுபோல் நகைச்சுவையையும் சேர்த்து வெளிப்படுத்துகின்றனர். இந்நகைச் சுவையால் வெறுப்புணர்ச்சியின் வலிமை மிகுமேயன்றிக் குறையாது; இலக்கிய வடிவைப் பெறுவதால் வெறுப்புணர்ச்சிகரை கடந்து இகவாமல் ஓர் ஒழுங்கு வரையறையுட்பட்டு நிற்க முடிகிறது.

உலகியலில் நேரடியாக வைது ஒருவன் தன் வெறுப்புணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதினும், கிண்டல் அல்லது கேலி மூலம் வெளிப்படுத்த முற்படின், அதற்கு இலக்கானோர் அடையும் மன வேதனைக்கும் வெறுப்புக்கும் அளவு இல்லையாய் விடுகிறது. பேச்சு வழக்கில் 'சாடைபேசுதல்' எனப்படுவது நகு வசையின் ஒரு பிரிவே. நேரடியாக வைதுரைப்பதினும், சாடை பேசுவதால் ஏற்படும் விளைவு மிகப்பெரிது; நாவினால் சுடப்படும் வடுக்களில் அதுவே பெரிது எனலாம். எனவே நகுவசை மொழிவோரும், நகுவசை இலக்கியம் படைப்போரும் பெரிதும் விழிப்பாய் இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. நகுவசை இருமருங்கும் கூர்முனை படைத்த ஒரு கத்தி போன்றது. அதைக் கையாள்வோர் - நன்மைக்காயினும், தீங்கு நோக்கியேனும் பயன்படுத்துவோர் - அந்தரத்தில் கயிற்றின்மீது நடப்பார் போல நிலையிற்றிரியாது கவனமாயிருக்கக் கடவர். இன்றேல் அதனால் விளையும் பயன் மிகக் கேடாய் முடியும்.

இலக்கியத்தில் நகுவசை கையாள்வோர் உண்மை உரைப்பதிலேயே நாட்டமுடையவராயிருப்பர் என எதிர்பார்த்தல் கூடாது. தாம் வெளிப்படுத்த விரும்பும் ஒரு வெறுப்புணர்ச்சியை மிகைப்படுத்தியோ, திரித்தோ, சிதைத்தோ விரும்பியாங்குப் பயன் எய்தச் செய்வர். சமுதாயத்தில் தாம் கண்ட உண்மைகளை மற்றையோரின் சிந்தனைக்கு உரியனவாக்க விரும்பாது, அவற்றை அம்பலப்படுத்த வேண்டும் என்றே முனைவர். தாம் வெறுப்பனவற்றை எல்லோரும் இகழவேண்டுமென்று விழைந்து, அக்கருத்துக்களையோ, செயல்களையோ பலரும் எள்ளி நகையாடும்படி செய்யத் தம் சொல்லாற்றலைப் பயன்படுத்துவர். தேர்தல் காலங்களில் சொல்வல்லோர் இம்முறையினைக் கையாள்வது இயல்பாயுள்ளது. அறிஞர் பெர்னாடுஷா அவர்களும் சமுதாயத்தின் கேடுகளையும், தீமைகளையும் நகுவசை மொழிகளால் அம்பலப் படுத்துவோர் இருந்தாற்றான் மன்பதைக்கு நலன் எய்தும் என மொழிந்துள்ளார். நல்லவர் அல்லாரை அழிப்பதற்கு வல்லதொரு கருவி நகுவசையே என்பதை உலகச் சமுதாய அரசியல் புரட்சிகளின் வரலாறு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

நகுவசையாளரின் கலைவன்மை மற்றவர்கள் தம்கூற்றுக்களை முற்றிலும் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி தூண்டுவதிலேயே அமைந்திருக்கிறது. இது சொற்றிறமும் நாநயமும் வல்லாராலேயே முடிவதொன்று. சொல்லின் நடையறிந்த சொல்லேருழவர்களாலேயே இவ்வருள் செயல் செய்யமுடியும். அவர்கள் நாவிற்கு இலக்கானவர் எத்துணைப் புகழுடையராயினும் எளிதில் இகழ்ச்சியடைய நேரும்; புகழ்இழக்க நேரும். எனவேதான் வள்ளுவரும்,

“ வில்லே ருழவர் பகைகொளினும் கொள்ளற்க
சொல்லே ருழவர் பகை ” (குறள்: அஎ௨)

என அறிவுறுத்துகிறார்.

சமுதாயத்திற் புரட்சி செய்ய விழைவார்க்கு ஏற்றதொரு சிறந்த கருவியாயிருப்பது நருவசை மொழியே கண்-முடி வழக்கங்களையும், அறிவுக்கொவ்வாச் செயல்களையும் மேற்கொள்வோரின் தூங்கும் அறிவுணர்ச்சிகளைத் தட்டியெழுப்பி, அவர்களே ‘நாம் இதுவரை அறியாதிருந்தோமே’ என நாணி விரைந்து புதுமுறையில் செயற்பட முற்படுதற்குத் தூண்டு கோலாய் அமைகிறது. நாட்டில் விழிப்புணர்ச்சியை ஊட்டுதற்கும் அரசியலில் மாற்றுக் கட்சியினரின் திட்டங்களை மட்டந் தட்டுதற்கும், தம்மை இகழ்ந்தோரைப் பேரவைக்கண் பழி தீர்த்துக் கொள்ள முகத்தான் தாழ்த்திப் பேசுதற்கும் இக்கருவி இணையற்ற தாய் விளங்குகிறது.

நருவசையாளர் உண்மையை முழுக்கண்கொண்டு பார்ப்பது மில்லை; பார்க்க விடுவதுமில்லை. உண்மையின் ஒரு கூற்றைப் பற்றிக் கொண்டு வாதிடவும், சொல்லாடவும் முனைகின்றனர்; தமக்கு வேண்டிய சான்றுகளை மட்டும் எடுத்துப் பேசுவர்; இலக்கிய மேற்கோள்களைத் தனியே எடுத்துத் தங்கள் கருத்துக்களுக்கு அரணாக நிற்குமாறு திரித்துப் பொருள் கூறுவர். ஒரு பொருளின் இரு பக்கத்தையும் ஆய்ந்து நடுநிலையில் நின்று மதிப்பீடு செய்பவர்கள் நருவசையாளராக இருக்க முடியாது. எனவே நருவசை இலக்கியம் முறைதிறம்பிய தீர்ப்புக்கள் அடங்கிய படலமாகவே காணப்படுகிறது. எனினும் உளத்தாற்றலும், சொல்லாற்றலும் ஒருங்கே இயைந்த வசையாளரின் கலைத் திறனின் போக்கை ஒருவர் உணர்ந்து இன்புற முடியும்.

அறிவுக்கூர்மை இல்லாதோர் நருவசை இலக்கியம் ஆக்கவும் முடியாது; அவ்வகை இலக்கியத்தைப் புரிந்து கொள்ளவும் முடியாது. சொற்பொருள் எறிதிறனும், ஆழ்ந்துணரும் அறிவுடைமையும் பெற்றவரே நருவசை இலக்கியத்தை நன்கு புரிந்துகொள்ள முடியும். அரசியலில் நருவசை மொழி வல்லவர்கள் தம் திறனை எதிர்க்கட்சியினரைத் தம் வயப்படுத்துவதற்கும், தங்கட்சியினரை மகிழ்வித்து மனநிறைவு கொள்ளச் செய்வதற்கும் பயன்படுத்துகின்றனர்.

நருவசையைத் தொல்காப்பியர் ‘அங்கதம்’ என்ற பெயரில் குறிப்பிடுகிறார்:

“வசையொடும் நசையொடும் புணர்ந்தன் ருயின்
அங்கதச் செய்யுள் என்மனார் புலவர்” (செய். சசக.)

வசையும் நசையும் கலந்ததே அங்கதம். நசை என்பது நகைச் சுவையால் கேட்பார்க்கு விருப்பமுண்டாக்கல். நசுவசையைச் செம்பொருள் அங்கதம், மொழிகரப்பு அங்கதம் என இரு வகையாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றார் தொல்காப்பியர். நேர் பொருள் பட வசைமொழி புகலுதல் செம்பொருள் அங்கதமாகும். குறிப்பினால் அல்லது வஞ்சப் புகழ்ச்சியால் வசைமொழி கூறல் பழிசாப்பு அங்கதமாகும்.

தொண்டைமானிடம் தூதுசென்ற ஓளவையார் தம்அரசன் அதியமானின் படைச்சிறப்பைத் தெரிவிக்குங்கால், “அதியமானின் வேல்கள் பகைவரைக் குத்துதலான் கங்கும் நுனியும் முரிந்து கொல்லனது பணிக்களரியில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; ஆனால் உன் வேல்கள் பீலி அணியப்பட்டு மாலை சூட்டப்பட்டு நெய்யிடப்பட்டுக் காவலகத்தில் இருக்கின்றன” என்று தொண்டைமானிடம் கூறுகிறார்; இது பழிகரப்பங்கதமாகும்.

தமிழிலக்கியத்தில் பெருங்காப்பியங்களிலும், பிற நூல்களிலும் ஆங்காங்கே நசுவசைக் குறிப்புடைய பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் பிற்காலத்தில் எழுந்த தனிப்பாடல்களில்தான் நசுவசை மொழிகள் மலிந்து கிடக்கின்றன. வசை பாடுவதில் வல்ல காளமேகம் நசுவசை வல்லாருள் ஒருவராவர். பாரதியார், பாரதிதாசன் போன்ற இக்காலக் கவிஞர்கள் நசுவசை மொழிகளைக் கையாண்டு சமுதாயத்திற்கு நல்லறிவு தந்திருக்கின்றனர்.

முதல் வசைமொழிப் பெருங்கவிஞர் என்ற சிறப்புக்குரியவர் ஆர்ச்சிலோகசு என்ற கிரேக்கக் கவிஞராவர். அவருடைய தனிவாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட வெறுப்புணர்ச்சிகள் பொதுவாழ்வுக்குரியனவாக மாற்றி யமைக்கப்பட்டன. உரோம இலக்கியத்தில் ஒரேசு, ஜூவினில், லூசீலியசு போன்றவர்கள் நசுவசை இலக்கியத்தைப் பெருக்கினர். ஆங்கில இலக்கியத்தில் டிரைடன், போப், ஜான்சன், பென்ஜான்சன், சாமுவேல் பட்டர், டீஃபோ, அடிசன், சவீஃப்ட், ஸ்டீல், டிக்கன்சு, பீல்டிங்கு, ஸ்மால்லட், ஜேன் ஆஸ்டின், பெர்னாடுஷா, செஸ்டர்டன் முதலியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். பிரெஞ்சு இலக்கியத்தில் நாடகப் பெருங்கவிஞர் மோலியர், புரட்சியாளர் வால்டேர் முதலியவர்கள் நசுவசை மொழியாளராக விளங்கினர். நம்நாட்டு மொழிகளில் சமயங்களைப் பற்றிய வெறுப்புணர்ச்சி தாங்கிய நசுவசை மொழிகளை மலிந்து கிடக்கின்றன. ஆனால் இக்கால உரைநடைகளில் அரசியல் கட்சி வெறுப்புணர்ச்சிகளை மிகுவிக்கும் நசுவசைகள் வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன. நசுவசையைப் பொதுமக்களின் நல்வாழ்வுக்குப் பயன்படுத்துவதே போற்றத்தக்கது.

திருநாவுக்கரசர் திருத்தேவாரத்தில் காணப்படும் இடப்பெயர்ச்சி

[சித்தாந்த பண்டிதர் திரு. ப. இராமநாத பிள்ளை]

அப்பர் பெருமானார் திருக்காளத்தியை வழிபட்டுத் திருக்கயிலைக்குச் செல்லுந் திருநோக்கத்துடன் பதிநடையாக எழுந்தருளினார். உடன்வந்த மெய்யடியார்கள் திருக்காசிப் பதிககண் அமர்த்தப்பட்டனர். அப்பர் பெருமானார் மட்டும் திருக்கயிலைக்கு ஏகினார். இறைவன் சோதனையால் கால்கை மார்பு முசலிய உறுப்புக்கள் சிதைந்து தேய்ந்து மேற்செல்ல முடியும் நிலையில்லாமல் வழியில் தங்கிக் கிடந்தனர். சிவபெருமான் முனிவராக எழுந்தருளிக் கயிலைக்காட்சிமானிடவர்க்கரிதென்று வாய்மொழிந்தனர். அப்பொழுது அப்பர் பெருமானார். ‘ஆளுநாயகன் கயிலையி லிருக்கைகண் டல்லால், மாளு மிவ்வுடல் கொண்டுமீ ளேனென மறுத்தார்’. உடனே ஆண்டவன் காட்சி கொடுத்தருளினன். ஆங்குத் தோற்றுவித்த நன்னெடும் புனற்றடத்து மூழ்கித் தம்மைத் திருவையாற்றிற் காண்க எனப்பணித்தருளினன். அப்பணி தலை மேற்கொண்டு “வேற்று மாகிவிண்ணுகிநின் றூர்மொழி விரும்பி, ஆற்றல் பெற்றவவ் வண்ணலா ரஞ்செழுத் தோதிப், பாற்றடம்புனல் பொய்கையின் மூழ்கினார்.”

யாதுஞ்சவடு படாமல் திருவையாற்று “வம்புலா மலர் வாவியின் கரையில்வந் தேறி”யருளினார். சிவபெருமான் திருவருளால் திருவையாறு திருக்கயிலையாகத் திருத்தோற்றமளித்தது. திருக்கயிலைக் காட்சி முற்றாக நிறைந்திருந்தது. அனைத்துயிரினங்களும் காதல் ஆணும் பெண்ணுமாகக் கூடிச் சிவமுஞ்சத்தியுமாகக் காட்சியளித்தன. அப்பொழுது “மாதர்ப் பிறைக்கண்ணியானை” எனத் தொடங்குந் திருப்பதிக முதலாகப் பல திருப்பதிகங்கள் பாடியருளினார். மேலும் போற்றித்திருத்தாண்டகங்கள் மூன்றும் பாடியருளினார். அவை முறையே க. வேற்றுகி விண்ணுகி நின்றாய் போற்றி” உ. “பொறையுடைய பூமி நீராளாய் போற்றி” ட. “பாட்டான நல்ல தொடையாய் போற்றி” எனனும முதனினைப்புடைய திருத்தாண்டகங்களாகும்.

இம்மூன்று திருத்தாண்டகங்களும் பப்பத்துத் திருப்பாட்டுக்களைக்கொண்டு திகழ வேண்டுவன. ஆனால் ‘வேற்றுகி’ எனத் தொடங்குந் திருப்பதிகத்துள் மட்டும் பதினொரு திருப்பாட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. மற்றவற்றுள் ‘பொறையுடைய’ எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்துப் பத்துத்திருப்பாட்டுக்கள் உள்ளன. ‘பாட்டான’ எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம்

ஒன்பது திருப்பாட்டுக்களுடன் காணப்படுகின்றது. எனவே 'வேற்றுகி' எனத் தொடங்குந் திருப்பதிகத்துள் கூடுதலாக இருக்கும் திருப்பாட்டொன்று ஏடெழுதுவோரால் இடப் பெயர்ச்சி பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அத்திருப்பாட்டு எது வெனக் காணுதல் வேண்டும். காணுதற்குரிய வாய்ப்பும் திருவருளால் அமைந்துள்ளது. அது வருமாறு :

“வேற்றுகி விண்ணுகி” என்னுந் திருப்பாட்டு முதலாக வமைந்துள்ளது. “பிச்சாடல்” எனத் தொடங்குவது இரண்டாந்திருப்பாட்டு: இதன்கண் இரண்டாவது அடியில் ‘சிந்தை புகுந்தாய்’ எனவும், மூன்றாவதடியில் ‘சிந்தை புகுந்தாய்’ எனவும் இரண்டு சிந்தைகள் காணப்படுகின்றன. இதுபோல் மூன்று முதல் எட்டு முடியவுள்ள திருப்பாட்டுக்கள் ஆறினிலும் சிந்தை ஒவ்வொன்று வந்துள்ளன. ஒன்பதாம் திருப்பாட்டு ‘முவாய் பிறவாய்’ எனத் தொடங்குவது. அதன்கண் சிந்தை வரவில்லை. பத்து, பதினென்று ஆகிய இரண்டு திருப்பாட்டுக்களிலும் ‘சிந்தை’ வந்துள்ளன. இம்முறையினை உற்று நோக்கின் ‘சிந்தை’ வந்திலாத ‘முவாய் பிறவாய்’ என்னுந் திருப்பாட்டு ‘பாட்டான’ எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தினுள் ஒன்பதாம் திருப்பாட்டாக அமைத்தல் வேண்டுமென்பது பொருத்தமாகும். செந்நெறிச் செல்வர்கள் இங்ஙனம் அமைத்து ஒதி வருமாறு அவர்களை மிக்க பணிவன்புடன் வேண்டிக்கொள்கின்றேன். இனிப்பதிப்பிடும் அறிஞர்களையும் இவ்வண்ணமே பதிப்பிடும்படி பணிவன்புடன் வேண்டுகின்றேன்.

மேலும் ‘எல்லாஞ் சிவனென்ன’ எனத்தொடங்கும் ‘போற்றித்திருத்தாண்டகம் ஒன்றும் ‘சற்றவர்க ளுண்ணும்’ எனத் தொடங்கும் போற்றித் திருத்தாண்டகம் ஒன்றும் காணப்படுகின்றன. இவ்விரண்டும் பப்பத்துத் திருப்பாட்டுக்களைக் கொண்டே திகழ்கின்றன. இவ்வைந்து போற்றித் திருத்தாண்டகங்களும் விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானின் திருவருட்டொழில்கள் ஐந்தினுக்குமாக அப்பெருமான் கொண்டருளும் பிள்ளையார், முருகப் பெருமான், ஆலமர் செல்வன், உமையம்மையார், சிவபெருமான் என்னும் ஐவகைத் திருக்கோலங்களுக்கும் திருவடி போற்றிப் பூத்தூவிப் பூசை செய்து வழிபடுதற்குத் திருவருளால் அமைந்தன போற் காணப்படுகின்றன.

ஒன்றும் சிவபெருமான் உன்ன நிகழ் ஐந்தொழிற்கும் நன்றூந் திருக்கோலம் நாலொன்றும்—பொன்றூநன் மக்களம்மை ஆலமர்கோன் டன்னுசிவன் போற்றி ஐந்தும் தக்கவா ரோதல் தமிழ்.

உரிச்சொல்லாராய்ச்சி

[பண்டித, வித்துவான், திரு. தி. சங்குப் புலவர்]

நால்வகைச் சொற்கள்

தொல்காப்பியர் “சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென், ருயிரண் டென்ப வறிந்திசி னேரே” எனவும், இடைச்சொற்கிளவியு முரிச்சொற் கிளவியும், அவற்றுவழி மருங்கிற்றேன்று மென்ப” எனவும் சொற்களை நான்காக வகுத்துக் காட்டினர். இதனால் பெயரும் வினையும் தலைசிறந்தன எனவும், இடையும் உரியும் அவற்றின் வழிச் சார்ந்து தோன்றுவன அல்லது நிற்பன என்றும் அறிந்தனம். இடைச்சொற்களைப் பெயரினின்றும் வினையினின்றும் பிரித்தறியுமாறு போல உரிச்சொற்களைப் பிரித்தறியவியலுமா? எங்ஙனம் பிரித்தறிவது என்பதே ஆராய்ச்சியாம். பெயருருவிற் காட்டினர்; அதனை வினையுருவினுங்காட்டினர். இவ்விருவகையாக உரிச்சொல்லைக் காட்டினரேயன்றி நூலாசிரியரும் உரையாசிரியரும் அச்சொற்குத் தனியுருவங் காட்டினர். ஆதலால் உரிச்சொல் என்பது பெயர் வினையுள்ளேயடங்கும் என்பதே அவர்கள் கருத்தாகும்.

இடைச்சொல்

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் “இடையெனப்படுபவை பெயரோடும் வினையோடும், நடைபெற்றியலுந் தமக்கியல்பிலவே” என இடைச்சொற்குப் பொதுவிலக்கணங் கூறி அதனை “அவைதாம், புணரிய நிலையிடைப் பொருணிலைக்குத் தவம்” என்ற நூற்பாவால் வகுத்துக் காட்டினர். அதன்படி (1) சாரியை, (2) காலமுணர்த்தும் இடைநிலை, (3) வேற்றுமை யுருபு, (4) அசைநிலை, (5) இசை நிறை, (6) தத்தங்குறிப்பிற் பொருள்காட்டுவன, (7) ஒப்பில்வழியாற் பொருள் காட்டுவன என ஏழுவகையாம் இடைச்சொல் எனவறிகின்றோம். அவற்று: அவ் + அற்று, உண்கின்றான்: உண் + கின்று + ஆன், மண்ணை: மண் + ன், “ஒன்றிய நிலையே” நிலை + ஏ, “ஏளயிஃதொத்தன்”, கொள்ளே கழிந்தன்றிளமை, மங்கலமென்பதோருருண்டு போலும் என அவ்வெழுவகை இடைச்சொற்களையும் முறையே பெயரினின்றும் வினையினின்றும் பிரித்துக்காட்ட இயலும். ஆதலால் இடைச்சொல் தனியே இயங்காது எனினும் பெயர்வினைகளைச் சார்ந்து இன்னவாறுநிற்கின்றன என எடுத்துக்காட்டுவதற்குத் தகுதியாக நிற்கின்றன. ஆதலால் இடைச்சொல்லுருவம் எடுத்துக்காட்டவியலும்.

உரிச்சொல்

இனி உரிச்சொல்லுருவத்தைக் குறித்து ஆய்வோம். தொல் காப்பியர் “அவைதாம், உறு தவ நனி” என்ற சூத்திர முதல் “எறுழ்வலியாகும்” என்ற சூத்திரம் வரை ஏறக்குறைய நூற்றிருபது சொற்களை எடுத்துக் காட்டிப் பொருளும் கூறினர். பொருள் கூறினரேயன்றி உரிச் சொற்கிலக்கணம் தனியாக ஒன்றுங் கூறினரல்லர். “உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங்காலை” என்ற சூத்திரத்தாற் பொதுவிலக்கணங் கூறினர். அச்சூத்திரத்திற்குச் சேனாவரையர் பொழிப்பும் விளக்கமும் தந்திருப்பது அடியிற்காட்டப்படுகிறது.

“உரிச்சொல்லை விரித்துரைக்குமிடத்து இசை குறிப்புப் பண்பு என்னும் பொருண்மேற்றேன்றிப் பெயர்க்கண்ணும் வினைக்கண்ணும் தம்முருபு தடுமாறி ஒரு சொற்பல பொருட் குறித்தாய் வரினும், பல சொல் ஒரு பொருட்குறித்தாய் வரினும், கேட்பானற் பயிலப்படாத சொல்லைப் பயின்றவற்றோடு சார்த்திப் பெயரும் வினையுமாகிய தத்தமக்குரிய நிலைக்களத்தின் பாதாயினும் ஒரு சொல்லாயினும் வேறு வேறு பொருளுணர்த்தப்படும் என்றவாறு”

“என்றது இசை குறிப்புப் பண்பு என்னும் பொருளவாய்ப் பெயர் வினை போன்றும், அவற்றிற்கு முதனிலையாயும் தடுமாறி ஒரு சொல் ஒரு பொருட் குறித்தாதலேயன்றி ஒருசொற்பல பொருட்கும் பல சொல் ஒரு பொருட்கும் உரியவாய் வருவன உரிச்சொல் என்றும், அவை பெயரும் வினையும் போல ஈறு பற்றிப் பொருளுணர்த்தலாகாமையின் வெளிப்படாதவற்றை வெளிப்பட்டவற்றோடு சார்த்தித் தம்மையெடுத்தோதியே அப் பொருளுணர்த்தப்படும் என்றும் உரிச்சொற்குப் பொதுவிலக்கணமும் அவற்றிற்குப் பொருளுணர்த்து முறையும் உணர்த்தியவாறு”

இவ்வரையானும் விளக்கத்தானும் இசை, குறிப்புப் பண்பு என்ற மூன்றுவகைப் பொருளையுணர்த்தி வரும் எனவும், ஒரு சொல் பல பொருளைக் காட்டும் எனவும், பல சொல் ஒரு பொருளைக் காட்டும் எனவும்; பெயர் போல நிற்கும் அல்லது வினைபோல நிற்கும் எனவும், பெயர்க்கு முதனிலையாயும் வினைக்கு முதனிலையாயும் நிற்கும் எனவும் உரிச்சொல் இலக்கணம் ஒருவாறு அறிகின்றோம். பெயரும் வினையும்போல ஈறுபற்றிப் பொருளுணர்த்த வியலாது; வெளிப்படாதவற்றை வெளிப்பட்டவற்றோடு சார்த்தி அச்சொற்குப் பொருள் கூறல் வேண்டும் எனவும் அறிகின்றோம்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கூறிய நூற்றிருபது சொற்களாகிய உறு, தவ, நனி, உரு, குரு, கெழு, செல்லல், இன்னல், மல்லல்..... துவைத்தல், சிலைத்தல், இயங்கல், இரங்கல்..... கடி, ஐ, முனைவு, வை, எறும்... இவற்றை ஆய்ந்தாற் பண்புப்பெயர், தொழிற்பெயர் என்றே யாவரும் துணிந்து கூறினிடலாம். குணப்பண்பு தொழிற்பண்பு காட்டுஞ் சொற்களாகத் தோன்றுகின்றன.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் இவைதாம் உரிச்சொற்கள் என எடுத்துக் காட்டியிருப்பவும் உரையாசிரியர்கள் அவற்றிற்கு மேற்கோள் அவ்வுருவிற் காட்டாது அச்சொற்களை வெவ்வேறுருவிற் காட்டியிருக்கின்றனர். காரணம் என்னோவறிகிலம். இன்ன இன்ன வரிச்சொற்கள் இன்ன இன்னவாறு பெயர் உருவாக விளையுருவாக மாறிச் செய்யுளில் வந்துள்ளன என விளக்கினரல்லர். உரையாசிரியர்கள் காட்டிய சொல்லுருவம், பலவகைப்பட்ட பெயருருவமாகவும் பல வகைப்பட்ட விளையுருவமாகவும் விளங்குகின்றன. நூலாசிரியர் காட்டிய உரிச்சொற்களின் வடிவம் வேறு; உரையாசிரியர் காட்டிய மேற்கோளில் உள்ள உரிச்சொற்களின் வடிவம் வேறு. உரிச்சொல்லுருவத்தை எத்தகைய நுண்ணறிவுடையவரும் ஆய்ந்து காண்டல் அரிது. சொல்லதிகாரத்திற்குச் சிறந்த உரையென ஆன்றோர்களாற் பாராட்டப்பட்ட சேனாவரையருரையையும் விளக்கத்தினையும் முன்னர்க் காட்டினாம். இனி உரிச்சொற்களுக்கு அவர் மேற்கோள் காட்டியபடியையும் காட்டுவாம்:

இசையுணர்த்தும் உரிச்சொற்களாகச் சேனாவரையர் கொள்வன இசைப்பு, கம்பலை, சம்மை, கலி, அழுங்கல், துவைத்தல், சிலைத்தல், இயம்பல், இரங்கல் இவைகளே. இவற்றை ஆய்ந்தால் அத்தனையும் தொழிற்பெயர்களே என்பது தெற்றென விளங்கும். “யாழிசையூப் புக்கும்” “கம்பலை மூதார்” “ஒருபெருஞ் சம்மையொடு” “உயவுணர்ந் தன்றிவ் வழங்க லூரே” “கலிகொளாயமலிபுதொகுபெடுத்த” “வரிவளை நுவைப்ப” “ஆமாநல்லேறு சிலைப்ப” “நெடுமதில் வரைப்பிற் கடிமனை யியம்ப” “ஏறிரங்கிருளிடை” எனப் பல செய்யுளடிகளை மேற்கோள் காட்டினர். இசையூ என்பது செய்யூஉ என்னும் வாய்பாட்டு விளையெச்சமாய் இசைத்து எனப் பொருடந்து நின்றது. கம்பலை சம்மை அழுங்கல் கலி என்ற உரிச்சொற்கள் நான்கும் உருவு திரியாதுகின்று கம்பலையுடைய, சம்மையொடு, அழுங்கலையுடைய கலியையுடைய என வேற்றுமைப் பொருளையேற்றுப் பெயர்ச்சொல்லாய் நின்றன. துவைத்தல் சிலைத்தல் இயம்பல் என்ற மூன்றும் துவைப்ப, சிலைப்ப, இயம்ப என்பன செய் வாய்

பாட்டு வினையெச்சமாய்ப் பொருளுணர்த்தி நின்றன. இரங்கு என்பது இரங்கின, இரங்குகின்ற, இரங்கும் என முக்காலமும் காட்டும் வினைத்தொகையுருவினின்று.

பண்புணர்த்தும் உரிச்சொற்களாக அவர் கொள்வன செழுமை குரு, கெழு, வார்தல், போகல், ஒழு, கல், தட, கய், நளி, சாயல், வெம்மை, வாள், நொசிவு, நுழைவு, நுணங்கு ஆகிய இவைகளே. இவற்றை ஆய்ந்தால் செழுமை, குரு, கெழு, தட, கய, களி, சாயல், வெம்மை, வாள் என்பன பண்புப் பெயர்களாகவும் எஞ்சியவை தொழிற்பெயர்களாகவும் தோன்றுகின்றன. “செழுந் பல் குன்றம்” “செழுந்தடிதின்ற செந்நாய்” “குருமணித்தாலி,” “செங்கேற் மென்கொடி,” “வலிதுஞ்ச நடக்கை,” “கயவாய்ப் பெருங்கையானை,” “நளிமலை நாடன்,” “சாயன் மார்பு,” “வெங்காமம்” “வாண்முகம்” என்று காட்டிய மேற்கோள்களிலும் இவை பண்புப்பெயர்ப் புணர்ச்சியேற்றுப் பண்புப்பெயர்ப் பொருளையே தந்து நின்றன.

“வார்ந்திலங்கு வையெயிற்று,” “வார்கயிற்றொழுகை,” “போரு கொடிமருங்குல்,” “வெள் வேல் விடத்தேரொடு காருடைபோகி,” “ஒழுரு கொடி மருங்குல்,” “மால்வரையொடுகிய வாழை,” “நொசி மட மருங்குல்,” “நுழை நூற் கலிங்கம்” “நுணங்குதுகி னுடக்கம்போல” எனக் காட்டிய மேற்கோள்களில் வார்தல் என்பது வார்ந்து என வினையெச்சமாகியும் வார்கயிற்று என வினைத்தொகையாகியும் போகல் என்பது போகு கொடி என வினைத்தொகையாகியும், போகி என வினையெச்சமாகியும், ஒழுகல் என்பது ஒழுகுகொடி என வினைத்தொகையாகியும், ஒழுகிய, எனப் பெயரெச்சமாகியும் உருமாறிப் பொருடந்து நின்றன. நொசிவு நுழைவு நுணங்கு என்பன வினைத்தொகைப் பொருளையே தந்து நின்றன.

இசையுணர்த்துவன, பண்புணர்த்துவன என்று எடுத்துக் காட்டிய சொற்கள் ஒழிந்த வுரிச்சொற்கள் எல்லாம் குறிப்புணர்த்துவன எனக் கொண்டனர் அவர். அவற்றிற்குரிய சில மேற்கோள்களையும் காண்போம்.

செல்லல் இன்னல் என்ற சொற்கள் இன்னாமை என்னும் குறிப்புணர்த்தும் என்றார். அதற்கு ‘மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய செல்லல்’ வெயில் புறந்தலுமம் ‘இன்னலியக்கத்து’ என மேற்கோள் காட்டினர். அவை துன்பம் என்ற பொருளையுணர்த்தித் தொழிற்பெயராகவே நிற்கக் கண்டோம்.

உகப்பு, உவப்பு இவ்விரண்டுக்கு மேற்கோள் விசம்புகந் தாடாது, உவந்துவந்தார்வ நெஞ்சமொடு என்பன காட்டினர். உகந்து, உவந்து என அவை வினையெச்சப் பொருடந்து நின்றன.

கூர்ப்பு, கழிவு என்ற சொற்கள் ‘துணிகூரெவ்வமொடு,’ ‘கழிகண்ணோட்டம்,’ எனக் காட்டிய மேற்கோள்களில் வினைத் தொகையாகி நின்றன.

பணை என்பது ‘பணைத்துவீழ் பகழி’ ‘வேய்மருள்பணைத் தோள்’ என முறையே செய்து என்ற வாய்பாட்டு வினையெச்சமும், பெருத்தல் என்ற பொருளுணர்த்தும் பெயர்ச் சொல்லாகவும் நின்றது.

விழும் என்பது “விழுமியோர் காண்டொறுஞ் செய்வர் சிறப்பு”, “விழுத்திணைப் பிறந்து”, “நின்னுறு விழுமங்களைத் தோள்” என முறையே பலர்பாற் படர்க்கைப் பெயராகவும் சிறப்புப் பொருளுணர்த்தும் பண்புப்பெயராகவும் துன்பம் என்ற பொருளுணர்த்தும் பண்புப்பெயராகவும் உருமாறியும் மாறாதும் நின்றது. இவ்வாறே குறிப்புணர்த்தும் உரிச்சொற்களாகக் கொண்ட சொற்களுக்கெல்லாம் மேற்கோள் காட்டினர். அவருரையைக் கண்டுகொள்க. விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறுங் காட்டிய இலக்கணத்தானும் மேற்கொள்களானும் உரிச்சொல் என்பது ஒரு சொல்லன்று என்பதும், பண்புப் பெயரும், தொழிற் பெயருமே உரிச்சொல் எனப்படுவது என்பதும், அவை செய்யுளில் வரும்போது பலவகைப் பெயர்ச் சொற்களாகவும், பலவகை வினைச்சொற்களாகவும் உருமாறி வரும் என்பதும், பெயர் வினைகளினின்றும் இடைச் சொல்லைப் பிரித்தறிவதுபோல உரிச்சொல்லைப் பிரித்தறிய வியலாது என்பதும் நன்கு விளங்கும்.

இனி, நன்னூலாசிரியர் உரிச்சொற் கிலக்கணங் கூறிய முறையை யாய்வோம். “பல்வகைப் பண்பும் பகர்பெய ராகி ஒருகுணம் பலகுணந் தழுவிப் பெயர்வினை, ஒருவா செய்யுட் குரியன வுரிச்சொல்” என்றார்.

“பல் வகைப் பண்பும் பகர்பெயராகி” என்றதனாற் குணப்பண்பு தொழிற்பண்பு குறிக்கும் பெயர்ச் சொல்லை உரிச்சொல் என்பதும், “பெயர் வினை ஒருவா” என்றதனாற் பெயர்ச் சொல்லினிலக்கணங்களையும் வினைச்சொல்லினிலக்கணங்களையும் விட்டு நீங்காமல் பெயர்ச் சொல்லாய் நிற்கும், அல்லது வினைச்சொல்லாய் நிற்கும் என்பதும் “செய்யுட் குரியன” என்றதனாற் செய்யுட்கே உரியவாய் வருதலால் உரிச் சொல்லெனப் பெயர் பெற்றது என்பதும் அவர் கருத்தாகும். அக்கருத்திற்கியைய “உயிருயிரல்லதாம் பொருட்குணம்பண்பே” என்று பண்பை விளக்கிப் பின்னர் உயிர்ப் பொருள்களின் பண்பு “அறிவரு ளாசை யச்சம் மானம்” என்ற நூற்பாவாலும்,

உயிர்ப் பொருள்களின் தொழிற்பண்பு “துய்த்தல் துஞ்சல் தொழுத லணிதல்” என்ற நூற்பாவானும் உயிரல்பொருள்களின் பண்பு “பல்வகை வடிவிரு நாற்றமை வண்ணம்” என்ற நூற்பாவானும், இருவகைப்பொருள்களுக்கும் பொதுவாகிய தொழிற்பண்பு “தோன்றல் மறைதல் வளர்தல் சுருங்கல்” என்ற நூற்பாவானும் விளக்கினர். “கடி” என்ற சொல்லைப் பல குணந்தழுவிய வரிச்சொல்லாக் காட்டினர். மாற்றம், நுவற்சி, செப்பு, உரை, கரை, நொடி, இசை, கூற்று, புகறல், மொழி, கிளவி, விளம்பு, அறை, பாட்டு, பகர்ச்சி, இயம்பல் இவற்றைச் சொல் என்னும் ஒரு குணம் தழுவிய வரிச்சொல்லாகக் காட்டினர். அன்றியும் “இன்ன தின்னுழி யின்னண மியலும், என்றிசை நூலுட் குண குணிப்பெயர்கள், சொல்லாம் பரத்தலிற் பிங்கலமுதலா, நல்லோ ருரிச்சொலி னயந்தனர் கொளலே” என்று புறனடையும் கூறி முடித்தனர். இவற்றால் ஆசிரியர் பவணந்தியார் குணப் பெயர், தொழிற்பெயர் இரண்டும் உரிச்சொல் எனவும், அவற்றிற் குப்பொருள் கூறுவது இலக்கண நூலுக்குத் தகுதியன்று எனவும், பிங்கல முதலிய நிகண்டு நூல்களிற் பலவகைப் பண்பு பகர் பெயர்கட் கெல்லாம் பொருள் கண்டுகொள்க எனவும் தம் கருத்தை நன்கு விளக்கினர். “உரியியல் என்பது ஒரு சொல் பல பொருள் காட்டுவதையும் பல சொல் ஒரு பொருள் காட்டுவதையும் கூறியதேயன்றி உரிச்சொற்குச் சிறப்பான இலக்கணம் கூறியதெனக் கொள்வதற்கு இடமின்று. தொல் காப்பியர் கூறிய உரியியல் முழுவதையும் ஆய்ந்தாற் பல பண்புப் பெயர் தொழிற்பெயர்களுக்குப் பொருள் கூறியதேயன்றி வேறு சிறப்பிலக்கணங் கூறி உரிச்சொல் இன்னவாறு வருமெனக் கூறிய நூற்பாக்களைக் காண்கிலம்.

தொல்காப்பியர் கூறிய இலக்கணமும் பவணந்தியார் கூறிய இலக்கணமும் அவ்விருவரும் உரிச்சொற்களை எடுத்துக் காட்டியிருப்பதும் ஆய்ந்தால் உரிச்சொல் என்பது பண்புப் பெயரும் தொழிற்பெயரும் அன்றி வேறில்லையென்பது நன்கு விளங்கும். பெயர்ச் சொல்லைப் பொருட்பெயர், இடப்பெயர், காலப்பெயர், சினைப்பெயர் என நான்காகப் பகுத்துக் கொள்ளவேண்டும். குணப்பெயர், தொழிற்பெயர்களை உரிச்சொல் என்று பெயர் கூறல் வேண்டும். இவ்வுரிச்சொற்களின் அடியாகப் பிறக்கும் பலவகைப் பெயர்களையும் வினைகளையும் இன்ன இன்னவரிச் சொற்களின் அடியாகப் பிறந்தவை இவை என விளக்கிக் காட்டல் வேண்டும். உரையாசிரியர்கள் அவற்றை அங்ஙனம் விளக்காது பல மேற்கோள் காட்டியிருப்பன கற்பார்க்கு மயக்கத்தை விளைக்கின்றன. அவற்றைக் காண்க. “விழுமியோர்

காண்டொறுஞ் செய்வர் சிறப்பு,” “பழங்க ணோட்டமும் நலிய வழுங்கினனல்லனே,” “வரிவளை துவைப்ப,” “நீ சிவந்திறுத்த நீரழி பாக்கம்” “சிவந்த காந்தன்,” “கடிந்த கடிந்தொரார் செய்தார்க்கு” என உரிச்சொற்கு மேற்கோள் காட்டி விளக்காது விடுத்தனர். விழுமம் என்ற வரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பலர் பாற்படர்க்கைப் பெயர் விழுமியோர் என்பது; அழுங்கல் என்ற வரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த ஆண்பாற்படர்க்கை வினைமுற்று அழுங்கினன் என்பது; துவைத்தல் என்பதன் அடியாகப் பிறந்த செய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் துவைப்ப என்பது; சிவப்பு என்பதன் அடியாகப் பிறந்த செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் சிவந்து என்பது; சிவந்த என்பதும் அச்சொல்லடியாகப் பிறந்த செய்த என் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சம்; கடிந்த என்பது கடி என்ற சொல்லடியாகப் பிறந்த பலவின் பால் வினையாலையும் பெயர் என விளக்கங்காட்ட வேண்டுமன்றோ? உரிச்சொற்கு மேற்கோள்களாக இவற்றைக் காட்டினால் எத்தனை உரிச்சொல் என்று கற்பார் அறிவர். உரிச்சொற்கு எடுத்துக் காட்டாமோ இவைகள்? விழுமம், அழுங்கல், சிவப்பு, கடி என ஆசிரியர் உரிச்சொல்லுருவங் காட்டியிருப்பன கண்டும் அவ்வுருவமைந்தசொற்கள் வந்துள்ள செய்யுட்களை மேற்கோள் காட்டாது வேறு பெயராகவும் வினைச்சொல்லாகவும் வந்தவைகளைக் காட்டியிருப்பது எங்ஙனம் பொருத்தமாகும்?

முற்காலத்திற் சிறந்த தமிழறிஞர் இருந்தனர் போலும். அவ்வறிஞர்கட்கு இவையெல்லாம் உரிச்சொல் என்று மேற்கோள் காட்டின் இன்ன இன்ன வரிச்சொற்கள் இன்ன இன்ன வாறு திரிந்து நின்று இன்ன இன்ன பொருள்களை யுணர்த்துகின்றன எனக் கூர்த்தமதியா லாய்ந்து கொள்வர் போலும். இக்காலத்தில் உரிச்சொற் கிலக்கணம் கூறி இவற்றை மேற்கோள் காட்டின் நுண்ணறிவுடைய மாணவரும் எண்ணி எண்ணி மயங்குவர். ஆசிரியர்க்கு மயக்க முளதோ எனவும் ஐயுறுவர். பெயர்ச்சொல் வினைமுற்று, வினையெச்சம், பெயரெச்சம் என்ற சொற்களெல்லாம் உரிச்சொற்களோ என்றும் வினவுவார். கற்பிக்கும் ஆசிரியரும் விடை கூறவியலாது விழிக்க நேரும். உரிச்சொற் கிலக்கணம் ஆய்ந்து கூறுவதே அறிஞர் கடமையாம்.

உரிச்சொல் என்பது பண்பு தொழில் காட்டும் பெயர்ச் சொற்களே எனவும் அவை செய்யுட்கு உரியனவாக முற்காலத்தில் கொண்டனராதலால் உரிச்சொல் எனப் பெயரிட்டு வழங்கினர் எனவும், பண்புப் பெயர் தொழிற்பெயர் எனப் பெயருடன் கூட்டின் உரிச்சொல் என்ற பெயரே யொழிந்துவிடும் எனவும், பெயர்ப்பொருளைத் தரின் பலவகைப் பெயர்ச் சொல் எனவும்

வினைப்பொருளைத்தரின் பலவகை வினைச்சொல் எனவும் உரிச் சொற் கிலக்கணங் கூறல் வேண்டும். இவ்வாறு இலக்கணங் கூறின் கற்பவர்க்கு இடர்ப்பாடின்று.

“பழையன கழிதலும்” என்ற விதிப்படி உரிச்சொல்லைக் கழித்துப் பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் என்ற சொற்களுள் அடக்குவதே இக்காலத்திற்குப் பொருத்தமாகும். இலக்கணங் கூறுவதும் எளிதாம். பெயர்ச் சொற்களுக்குரிய இலக்கணத்துடன் செய்யுளில் வந்தால் பெயர்ச்சொல் எனக் கூறலாம். வினைச்சொற்களுக்குரிய இலக்கணத்துடன் வந்தால் வினைச்சொல் எனக் கூறலாம். இவ்விருவகையாக வருதலன்றி உரிச்சொல் தனியாக நிற்பதின்று. உரிச்சொல்லுருவத்தையும் அதற்குச் சிறப்பான இலக்கணத்தையுங் காட்டிய ஆசிரியர் ஒருவரும் இவர். பெயர்ச் சொல் வடிவமாகவே நூலாசிரியர்கள் காட்டியிருப்பது துணித்துணரற்பாற்று.

இனி உரிச்சொல்லை நீக்காமல் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என நான்காகப்பகுத்துக் கொள்ளின் உரிச்சொல்லுக்குச் சிறப்பான இலக்கணங் கூறவேண்டும். உரிச்சொல்லைப் பிரித்துக் காட்டவேண்டும். இசை, குறிப்பு, பண்பு என்ற பொருளையுணர்த்துஞ்சொல் உரிச்சொல் எனக் கூறின் குரு, கெழு, துவைத்தல், சிலைத்தல் போன்ற சொற்களையே எடுத்துக்காட்டநேரும். இவற்றை நோக்குவோர் பண்புப்பெயர் தொழிற்பெயர் என்றே கூறுவர். கெழுமிய, துவைப்ப, சிலைத்தன என்று காட்டின் வினைச்சொற்களெனவே கொள்வர். இவ்விருவகையாக வன்றி வேறுருவமாக உரிச்சொல்லைக் காட்டவியலாது. உரிச்சொல் என்பது பெயர்ச் சொல்லின் ஒரு பிரிவு என்று கூறி அது வினைச்சொல்லுருவமாக மாறிப்பலவகையாகச் செய்யுளில் வரும் என்று கூறவேண்டும். உரிச்சொல் என்பது ஒரு சொல்லென்று கொள்ளற்க.

உரிச்சொல் என்பது ஒரு சொல்லன்று என்று கூறின் எளிது. பெயர்ச்சொல்லுருவமாகப் பெயர்க்குரிய வேற்றுமையேற்றல் முதலிய இலக்கணங்களையேற்று நின்றபோது பெயர்ச் சொல் எனவும் வினைச்சொல்லுருவமாக வினைக்குரிய காலங் காட்டல் முதலிய இலக்கணங்களையேற்று நின்றபோது வினைச் சொல் எனவும் இலக்கணங் கூறி விளக்கலாம். இவ்விருவகையாக வருவதேயன்றி வேறு வகையாக வுரிச்சொல் வராது என்பது துணிவு. உரிச்சொல் என்பது பெயர் வினையுள்ளே யடங்கும். தனியாகக் காட்டத்தக்க சொல்லன்று எனக் கொள்வதே தக்கதாம். அறிஞர் ஆய்ந்து காண்க.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகச் சொர்ணம்மாள் நினைவுச் சொற்பொழிவுகள் 1962

தமிழ் வளம் குறித்து ஆண்டுகள்தோறும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சொற்பொழிவு ஆற்றுமாறு, சொல்லின் செல்வர் டாக்டர் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் நிறுவிச் சென்ற அறக்கொடை (endowment) தமிழ் உலகம் அறிந்தது. இச் சொற்பொழிவுகள் பிள்ளை அவர்கள் அன்ணையார் சொர்ணம் மாள் பெயரால் ஆண்டுகள்தோறும் நிகழ்வன. இந்த ஏற்பாட்டின்படி இவ்வாண்டு இராவ் சாகிப். கு. கோதண்டபாணி பிள்ளை யவர்களால் திருக்குறள் காமத்துப்பாலைக் குறித்துச் சிறந்த மூன்று சொற்பொழிவுகள், 21-1-62, 22-1-62, 23-1-62 தேதிகளில் ஆங்கிலத்தில் நிகழ்ந்தன. புலவர் பெருமக்கள் பலர் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். இராவ்சாகிப் பிள்ளை அவர்கள் தாம் தமிழில் எழுதிவரும் நூலிலிருந்து சில பகுதிகளைச் சொற்பொழிவாக, ஆங்கிலத்தில், பல்கலைக் கழகத்தார் விருப்பத்தின்படி நிகழ்த்தினார். ஆண்டுகள்தோறும் சொற்பொழிவுகள் ஆங்கிலத்திலேயே நடைபெறுகின்றன. தக்க அறிஞர்களால் நிகழ்த்தப்பெறும் இச் சொற்பொழிவுகள் தமிழ்மக்களுக்கே அன்றித் தமிழர் அல்லாதார் பலருக்கும் பயன்படவேண்டும் என்பது பல்கலைக் கழகத்தார் நோக்கம் என்பது வெளிப்படை. இவ்வாண்டு நிகழ்ந்த சொற்பொழிவுகளின் சுருக்கத்தைக் கீழே காண்க:

சொற்பொழிவின் சுருக்கம்

திருக்குறளின் முப்பாலுள் சுவைமிகு பகுதி காமத்துப் பால் ஆகும். ஏனைய பகுதிகளைவிட இப்பகுதியில் கற்பனைத் திறன், சொற்சுவை, பொருட்சுவை ஆகியன சிறந்து விளங்குகின்றன. இப்பகுதியைப் படிக்கப் படிக்க உணர்ச்சி ததும்புகின்றது, உள்ளம் பூரிக்கின்றது. உணர்ச்சி ததும்பும் உலக இலக்கியங்களூள், திருக்குறளை முதலிடம் பெறச் செய்வது இப்பகுதியே யாகும்.

சிறந்த இப்பகுதியை வெறுத்து ஒதுக்குவோரும் உளர். காமம் என்பது பொல்லாதது, பெருந் தீமை விளைப்பது, மாசுகள் பலவற்றைச் சேர்ப்பது, மனத்தை மயக்குவது, காமத்தைக் கூறும் இப்பகுதியைப் படிப்பதே தீமைதரும் என்பர் அவர். இப்பொய் பொதி மொழிகள் போப் என்னும் பேரறிஞரையும் மருட்டின. இப்பொய்யுரை கேட்டுத்தாம் இப்பகுதியைப் பலநாள்

ஒதுக்கி வைத்ததாகவும், பின்னர் மனத்தின்கண் மாசிலனா தலனைத்து அறன் என்றெழுதிய புலவர் பெருமகனார் தூய்மையற்ற எதையும் வரையார் என்று கருதி இப்பகுதியைப் படித்து அதன் சிறப்பை உணர்ந்ததாகவும் அவர்தம் ஆங்கில ஆக்கத்தின் முன்னுரையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

காமத்தால் எழும் மாசைப் போக்க எழுந்தது காமத்துப் பால். காமத்தை எழுப்ப எழுந்தது அன்று. அழகுணர்ச்சி யோடு காமத்தைப் பிணித்து, உண்டார் மகிழ்தல் அல்லாது கண்டார் மகிழ்தலை வள்ளுவர் விளக்குகின்றார் - வள்ளுவர் கூறும் காமம், உயர் பண்பை வளர்ப்பது, உடற் பண்பை அல்லது உடல் நலம் துய்த்தலை வளர்ப்பதன்று. “உறுதோறு உயிர் தளிர்ப்பத் தீண்டலால்” என்பர். காமக் கூட்டத்தில் தளிர்ப்பது உயிர், உடல் நலம் துய்த்தல் அன்று; காமம் தளிர் விடவில்லை. உயிர் தளிர்ப்ப என்பதை எவ்வாறு காமம் தளிர்ப்ப எனப் பொருள் கொள்ளக்கூடும்? அன்பின் ஐந்திணையில் பழகிப்பழகி ஒரு தனிப்பண்பாடு பெற்றிருந்தது தமிழ்நாடு. இப்பண்பாட்டை, அறிந்தாலன்றிக் காமத்துப் பாலை அறிதல் இயலாது. ஆதலின் காமத்துப்பாலை அளித்த பழம்பெரும் பண்பாட்டைப் பற்றியது முதற் சொற்பொழிவாகும். அழகுணர்ச்சியும் அது தரும் காதல் மேன்மையும் இரண்டாம் சொற்பெருக்காகும். காமத்துப்பால் தரும் மனத்திருத்தமும் உயிர் பண்பாடும் மூன்றாம் சொற்பொழிவில் இடம்பெறும்.

தமிழ்நாட்டின் காதல் வாழ்வு மிகத்தொன்மை வாய்ந்தது. தனிச் சிறப்புடையது. தமிழ் மணம், காதல் மணம், ஒருவனும் ஒருத்தியும் காதலாகிக் கசிந்து கருத்தொருமித்து இருவரும் வாழ்க்கைத் துணையோராக வாழ்வேற்பது தமிழ் மணம். இஃது ஐரோப்பிய நாட்டில் இன்னும் நடைபெறும் மணவாழ்வை ஒருவாறு ஒப்பது. காலமாலுதல்களால் இம்மணமுறை மாறிக் கொள்ளக் கொடுக்கும் ஈகை முறை (கன்னிகா தானமுறை) நிலைபெறுவதாயிற்று. பழந்தமிழ் மக்கள் தம் வாழ்க்கையை அகம் புறம் என இரு கூறுக்கினர். ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஒன்றுபட்டு வாழும் இவ்வாழ்க்கை அகம் எனப்பட்டது. இவ்வாழ்வின் புறத்தே நிகழ்வன புறமாகும். புறம் என்னும் பாகுபாட்டை இக்காலத்தவர் சூழ்நிலை (environment) என்பர். வாழும் மனையின் புறத்தே உள்ளவை தாமே அதனைச் சூழ்பவை, சூழ்ந்து நிற்பவை, சூழ்நிலையாகும். மனித வாழ்வின் தொடக்கத்திலிருந்தே புறத்தில் தோன்றியது போர். மனித வாழ்வே போரின்றி அமையாதாயிற்று. மனிதன் உயிர்வாழக் காற்றுடனும் கடலுடனும் போர், நீருடனும் நெருப்புடனும்

போர், விலங்குடனும் நோய்களுடனும் போர், உண்ணும் உணவிற்குப் போர், பயிர்செய் நிலத்திற்குப் போர், ஊருக்குப் போர், உரிமைக்குப் போர், நலத்திற்குப் போர், நாட்டிற்குப் போர். போர் என்பதே புறமாக அமைந்தது. அகம் மனிதன் உள்ளத்தைப் பண்படுத்தி அன்பைப் பெருக்கி ஆருயிரை வளர்த்து இன்பத்தில் சேர்த்தது. புறம் உடலை வளர்த்து, உரத்தைப் பெருக்கி, அறிவை வளர்த்து, பொருள் வளத்தைப் பெருகச் செய்தது. இன்று நாம் காணும் அன்பின் அகற்சியும் அருளின் சிறப்பும், உயிர்ப்பண்பின் உயர்வும், அகத்தால் நேர்ந்தவை. அறிவின் பெருக்கமும் அது தந்த அளவற்ற பொருள்களும் புறத்தால் நேர்ந்தவை. நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியை ஆராயும் விஞ்ஞானிகளின் பண்பாட்டின் அடிப்படை அகத்திலும் புறத்திலுமே அமைந்தன எனக் காண்கின்றனர். அவர் முடிவுகளுக்கு ஒப்ப அகம் புறம் என்ற பாகுபாடு அமைந்துள்ளது வியக்கத்தக்கது. அகம் புறம் என்ற பாகுபாடு தொல்காப்பியர் காலத்தில் தோன்றியதன்று. அவர் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே 'பாடலுள் பயின்றவை' எனத் தொல்காப்பியம் காட்டும்.

மக்கள் அறிவும் பண்பும் வளர வளர அகம் புறம் என்ற பாகுபாடு மாறுதல் பெற்றது. அகத்தால் மக்களுக்குப் பயன் யாது, புறத்தால் மக்கள் பெறும் பயன் யாது? எதை எதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு அகவாழ்வு அமையவேண்டும், புறவாழ்வு அமைய வேண்டும் என்ற ஆராய்ச்சி எழுந்தது போலும். இன்பமும் பொருளும் அறமும் என்ற வாழ்க்கைக் குறிக்கோள்கள் எழுந்தன. 'இன்பமும் பொருளும் அறமும் என்றாங்கு' என்று தொல்காப்பியம் களவியல் தொடங்குவது காண்க. இவ்வாழ்க்கையின் குறிக்கோளைப் புருஷார்த்தம் என்பர் வட ஆரியர். அவர்கள் கொண்ட தர்ம அர்த்த காமம் என்னும் புருஷார்த்தம் வேறு; தமிழன் கொண்ட இன்பம்பொருள் அறம் என்னும் குறிக்கோளும் வேறு. இவ்விருவகைக் குறிக்கோள்களும் ஒரே வகைக் கருத்துக்களை உணர்த்துவன அல்ல.

இன்பம் என்பது ஆரியர்கொண்ட புருஷார்த்தத்தின் மூன்றாவதான காமம் அன்று. காமம் வேறு இன்பம் வேறு. காமம் உடலைப்பற்றியது, இன்பம் உயிரைப்பற்றியது. இன்பம் என்பது காம இன்பத்தினை எனப் பரிமேலழகர் கொண்டது தவறு. திருவள்ளுவர் புணர்ச்சி மகிழ்தல் என்றார். புணர்ச்சி இன்பம் என்று கூறினாரில்லர். தொல்காப்பியம், 'பெற்றவழி மகிழ்ச்சியும்' என்றே கூறுகின்றது (களவியல்: ௧௧)இதை விளக்கிப் பேராசிரியர் "சொல்லிய துகர்ச்சி வல்லே பெற்றுழி, மகிழ்ச்சியும்" என்றே கூறுகின்றார். உடல் துகர்ச்சியால் பெறுவது மகிழ்ச்சி

என்றே உணர்த்தப்பட்டது காண்க. இன்பம் என்பது உயிர்ப் பண்பைப் பற்றியது. உள்ளத்துணர்ச்சியை விளக்கத் தமிழ் மொழியில் பல்வேறு சொற்கள் உள்ளன. மகிழ்ச்சி, களிப்பு, உவகை, இன்பம் என்னும் சொற்கள் ஒரே பொருளை உணர்த்துவன அல்ல. வெவ்வேறு உணர்ச்சி நிலையை உணர்த்துவன. தன் விருப்பம் அல்லது எண்ணம் நிறைவெய்தியபோது பெறும் உணர்ச்சி மகிழ்ச்சியாகும். உவகை அல்லல் நீத்த உவகை என்னும் மெய்ப்பாட்டியல். அல்லல்களினின்று விடுதலை பெற்ற போது பெறும் உணர்ச்சி உவகையாகும். இவ்வாறு விடுதலை பெற்ற உணர்ச்சி வேறு, விருப்பம் நிறைவெய்தியபோது பெறும் உணர்ச்சி வேறாகும்; இரண்டும் ஒன்றாகா. களிப்பு என்பது கள் என்னும் பகுதி அடியாகப் பிறந்தது. கள்ளுண்டான் பெறும் உணர்ச்சியைப் போன்ற நிலைதடுமாறிய உணர்ச்சி களிப்பாகும். இவற்றின் வேறானது இன்பம். ஒருயிர் மற்றுமோர் உயிருடன் அல்லது பல உயிருடன் ஒன்றும் பண்பு அன்பு; அவ்வன்பு தருவது இன்பம். 'அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்து, இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு.' அன்பு என்ற சொல்லே இரண்டு அற்ற தன்மையை உணர்த்தும் (அன் + பு) அல்லாத தன்மை, இரண்டல்லாத தன்மை, தான் வேறு தன்னைப் பற்றியோர் வேறு எனக்கொள்ளாது இரண்டற்ற தன்மை அன்பு எனப் படும்.

உடல் நலம் உண்ணும் நுகர்ச்சியில் காமம் தொடங்குகிறது. இது உயிர் நலம் பெறும் உணர்ச்சியாக மாறுகின்றது. காமம் காதலாகி காதல் அன்பாகின்றது. அன்பு மனைவி மக்களோடு நில்லாது மற்றோரையும் தாவுகின்றது. அங்கு இன்பம் காண்கின்றது. உயிர் உயிருடன் ஒன்றாகும் உணர்ச்சி இன்பம் எனப்படும், 'இன்பம் கடல்மற்றுக் காமம் அஃதடுங்கால், துன்பம் அதனின் பெரிது' என்னும் குறளை விரிவாக ஆராய்ந்து மற்று என்ற சொல் தரும் மறுதலைப் பொருளை விளக்கி இன்பம் இங்கு உயிரின் பத்தையே சுட்டும் என்று உணர்த்தப் பெற்றது. "இன்பமும் இடும்பையும் ஆகிய இடத்தும்" என்ற கற்பியல்செய்யுள் அடியை விளக்கி இன்பம் உயிர் இன்பத்தையே உணர்த்தும் என்றும் விளக்கம் தரப்பெற்றது.

இன்பம் பொருள் அறம் என்ற வாழ்க்கைக் குறிக்கோளின் பொருள் வேறு, தர்ம அர்த்த காமம் என்ற புருஷார்த்தத்தின் பொருளும் வேறு. தமிழர் வாழ்க்கைக் குறிக்கோளின்படி பொருள் இன்பத்தை நோக்கிச் செல்லவேண்டும், அறமும் இன்பத்தை நோக்கிச் செல்லவேண்டும் தன்னுயிர்க்கு மட்டும் இன்பம் அன்று; மன்பதைக்கும் இன்பம் பொருள் பயத்தல்

வேண்டும். அறமும் பயத்தல் வேண்டும். ஆதலின் இன்பத்தைத் தமிழர் வாழ்க்கையின் முதற் குறிக்கோளாகக் கொண்டனர். பொருள் எவ்வாறு தனக்கு நலம் தருவதில் தொடங்கிப் பிறருக்கு நலமாக முடிகின்றது என்பதைச் சங்க இலக்கியத்திலிருந்து பல சான்றுகள் காட்டி விளக்கினார். “ஊருணி நீர் நிறைந்தற்றே உலகவாம் பேரருளாளன் திரு” என்ற குறளை விரிவாக ஆராய்ந்து பழந்தமிழரின் பொருளாதாரக் கொள்கையை விளக்கினார்.

உரையாசிரியர்கள் இக்குறளுக்குக் கூறிய உரைகள் தக்க உரைகள் அல்ல. ஊருணியைக் குளம் என்று கொண்டார் பரிமேலழகர்; மணக்குடவர் கேணி எனக்கொண்டார்; பரிதிவான் ஏரி என்றார்; காளிங்கர் பேர் ஏரியும் பெருங்குளமும் என்றார். ஊருணி என்னும் நீர் நிலை இவை யாவற்றினும் வேறானது. தமிழ் மக்கள் வெவ்வேறுவகை நீர் நிலைகளைச் சுட்ட குளம், குட்டை, ஏரி, கண்மாய் அல்லது கம்வாய், ஊருணி முதலியன வெவ்வேறு வகை நீர் நிலைகளைக் குறிப்பன. மக்கள் குளிக்கப் பயன்படுவது குளம் (குள்ளக்குடைதல்: அகம். கூந.) ஏரி, ஏர்-உழ, அல்லது பயிர்செயப் பயன்படுவது ஏரியாகும். பெருகிய நீர்ப் பரப்புடையதும் ஏரியாகும். (ஏர்-மிகுதி, பெருக்கம்) குறுகிய நீர் நிலை குட்டை. நீர் செல்லும் வாயுடையது கம்வாய் (கம்-நீர்). ஊரார் உண்ணும் நீரையுடையது ஊருணி. ஊருணி பாண்டிய நாட்டில் மிகுதியாகக் காணப்படுவது. பழைய உரையாசிரியர்களில் யாரும் பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்தவர் அல்லர் போலும்.

நிலத்தின் கீழ்மட்டத்தில் நீர் ஊற்று அற்ற கடும்பாறைகள் அமைந்த இடத்திலும் கீழ் நீர், உப்பு நீராக அல்லது குடிநீர் ஆகத்தக்கதாகாத இடத்தும், நீர் ஓட்டங்களுக்கு மிக்க தொலைவிலுள்ள ஊர்களில் ஊருணிகள் அமைக்கப் பெறும், நிலம் நெளிமருங்கில் ஊராருக்கு வேண்டிய அளவு மழைநீரைத் தேக்கத் தக்கதாக ஊருணி ஊர்ப்பொது இடத்தில் அமையும். இத்தகு ஊருணியே இங்கு வள்ளுவர் குறிப்பிடுவது.

இவ்வுருணி உவமையில் மூன்று ஒப்புமைகள் காட்டப் பெறுகின்றன. அவை, ஊருணி, பேரருளாளனுக்கு உவமை, அது நிறைதல் பேரருளாளனுக்குப் பொருள் நிறைதலுக்கு உவமை, ஊருணியின் உண்ணும் நீர் திரு அல்லது பொருளுக்கு ஒப்புமை. உண்ணும் நீர் மக்கள் வாழ்விற்கு எவ்வளவு இன்றியமையாததோ அவ்வளவு இன்றியமையாததாகும் பொருளும். நீரின்றி அமையாது உலகு. பொருளின்றி அமையாது வாழ்வு. பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகு இல்லை.

ஊருணியில் நீர் நிறைதல் தூயவழியே வந்து நிறைதல் ஆகும். தூய வழியே வராதநீர் தூய்மை அற்றதாகும்; குடிநீர் ஆகும் தன்மையை இழக்கும். அதை உண்போருக்குத் தீமையே விளைக்கும். இதைப்போலவே பேரருளாளன் திருவும் தூய வழியே வந்து சேர்வதாகும். தீதுடன் வந்த பொருள் தீமையே புரியும். அழக் கொண்டவெல்லாம் அழப்போம். தீதின்றி வந்த பொருளே நலம் விளைப்பது.

ஊருணியீர் ஊரார் எல்லோருக்கும் பயன்படுவது அதைப் போலவே பேரருளாளன் திருவும் எல்லோருக்கும் பயன்படுவது. இப்பொருள் வெளிப்படையானபொருள் இவ்வுவமையின் பொருள் இன்னும் ஆழ்ந்து செல்வது. ஊருணி நீரை அவரவர் தேவை அளவிற்கே பயன்படுத்த முடியும். உண்ணும் நீர் மிகினும் குறையினும் உடல் நலத்திற்குத் தீமையே நேரும். அவ்வாறே பொருளும் தேவையளவுக்கே பயன்படவேண்டும். தேவைக்கு மேலும், தேவைக்குக் குறைவுபடும் பொருளால் தீமையே நேரும். உண்ணும் நீரை எடுத்துப் பல நாள்களுக்கெனப் பதுக்கி வைத்தல் இயலாததாகும். எடுத்தநீர் பல நாள் இருப்பின் அதன் தூய்மை கெடும், அதனால் தீமையே விளையும். பொருளும் பல நாள் வைத்துத் தூய்ப்போம் எனினே தப்புந் பலவே, புதைத்து வைப்போம் எனினே புது நோய் பல தரும். முதலாளி ஆயினும் பாட்டாளி ஆயினும், தாளாற்றித்தந்த பொருளைத் தேவை அளவிற்கே அவனவன் பொருளைப் பயன்படுத்தல் வேண்டும். தேவையின் மிகைபடு பொருளும் குறைபடு பொருளும் தீமையே தரும். திருவள்ளுவர் ஊருணி உரைக்கும் பொருளாதாரத் தத்துவங்கள் இவை.

ஊருணியில் ஊரார் எல்லோருக்கும் உரிமை உண்டு. அதைப்போலவே பேரருளாளனும் எல்லோருக்கும் உரியவன் ஆகின்றான். தன் மனைவி, மக்கள் சுற்றத்தாருக்கு மட்டும் உரியவன்ல்லன் பேரருளாளன். மன்பதைக்கே உரியவனாகின்றான். அவர்கள் உள்ளத்தில் எல்லாம் வீற்றிருக்கின்றான். பாடுபட்டுத் தேடி, தாளாற்றித்தந்த முதலை, முதலாளி ஏனைய எல்லோருடனும் பாட்டாளிகளுடனும் பாடுபட இயலாதவருடனும், தன் கடப்பாடாக, கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடாகப் பகுத்துண்கின்றான்; எல்லோருடனும் ஒன்றுபடுகின்றான், ஒத்த நிலையை அடைகின்றான். இதுவே ஒப்பு எனப்படுவது. இவ்வாறு ஒப்புமை பெற்றவர்களிடையே ஒரு வன்மை பிறக்கின்றது. அதுவே ஒப்புரவு, (உரவுவன்மை) இவ்வன்மை கணக்கில் அடங்காதது உலகெலாம் உயிரெலாம் ஒன்றுபடுத்தும் வன்மை என இரவேந் திரநாத்தாகூர் ஆங்கிலத்தில் கூறியதை எடுத்துப் பேச்சாளர்

விளக்கினார். இத்தகு ஒப்புரவு எனும் பண்பாட்டில் வளர்ந்த நாடே 'யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்' எனக் காணமுடியும். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ்நாடு இவ்வண்மையைக் கண்டது.

மிகு பொருள் விரும்பிப் பழந்தமிழர் பெருங்கடல் கடந்தும் பேர் உழைப்பு உழைத்தும் மிக்க பொருளைத் தேடினர். தேடிய பொருளை ஊருணிபோலப் பகுத்துண்டனர். அன்புற் றமர்ந்தனர். அன்புற்றமர்ந்த வாழ்வு எல்லோருடனும் ஒன்று படச் செய்வது இவ்வன்பே ஒப்புரவாக முகிழ்க்கின்றது வெளிப் படுகின்றது. ஒன்றுபடும் உள்ளத்துணர்ச்சியின் வெளித்தோற்றமே ஒப்புரவு ஆமாறு காண்க.

காமத்தைப்போலவே பொருளும் தன்னலத்திலும் தன்னலம் துய்த்தலிலும் தோன்றித் தன்னலம் அற்ற தன்மையைத் தருகின்றது. அப்பொருள் தேடியவனுக்கு இன்பம் தருவதைக் கடந்து, மாசு நீங்கி, எல்லோரையும் இன்புற்றிருக்கச் செய்கின்றது. தொல் முது தமிழர் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகிய இன்பத்தை நோக்கிப் பொருள் செல்வதைக் காண்க.

இனி அறத்தை ஆராய்வோம். அறம் வேறு ஆரியர் கொண்ட தர்மம் வேறு. அறு என்ற வேரிலிருந்து தோன்றியது அறம்; அறுக்கப்பட்டது, வரை அறுக்கப்பெற்றது அறம் எனப்படும். தொன்று தொட்டு மக்களிடையே இயற்கையாக வளர்ந்து வந்த வழக்க ஒழுக்கங்களை ஆராய்ந்து மக்களுக்கு நன்மை பயப்பவை எவை, இன்பம் பயப்பவை எவை எனத் தெரிந்து, நன்மைபயவாதவற்றை அறுத்து ஒதுக்கி நன்மையும் இன்பமும் பயப்பனவற்றையே வரையறுத்தது அறம் எனப்படும். தர்மம் என்பது த்ரு என்ற வேரில் பிறந்து ஒன்று சேர்த்துப் பிடிப்பது என்ற பொருள் தருவது. இப்பொருளுக்குச் சான்றாக இரவீந்திரராதாகூர் கூறிய விளக்க உரைகளை எடுத்துப் பேச்சாளர் விரித்துரைத்தார். பல்வேறு வகை மக்களை ஒன்று படுத்தும் நோக்கத்தோடு ஒன்று சேர்த்துப் பிடிக்க எழுந்தது தர்மம் என்பது. இதற்குப் பல்வேறு பொருள்கள் பிற்காலத்தே கூறப்பட்டன. ஆனாலும், அதன் தோற்றத்தையும் நோக்கத்தையும் உள் பொதிந்து நிற்பது தர்மம் என்ற சொல்-பல்வேறு மக்களை எல்லாம் ஒன்று சேர்த்துப் பிடிக்க இயற்கையே எழாத பல கட்டுப்பாடுகள் வேண்டப்படுவது திண்ணம். அவ்வாறே சேர்ந்திருப்பதை அத்தர்ம நூல்களை ஆராய்வோர் காணலாம். அறம் அவ்வாறு எழுந்ததன்று. அது இயற்கையாக எழுந்து வளர்ந்த செம்மைசேர்பகுதி. அறம் நன்மையே தருவது;

நலத்தையே நாடுவது; எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கச் செய்வது. அறத்தால் வருவதே இன்பம்.

இன்பத்தை நோக்கி அறம் செல்லவேண்டும் இதற்குமாறாக வேறுதிசையில் சென்றால் அது அறமாகாது. இன்பத்திற்குப் கீழ்ப் படிந்து நடப்பது அறம். தோற்றத்திலும் தருபயனிலும் நோக்கத்திலும் தர்மம் அறத்திற்கு முற்றிலும் மாறானது. ஆரியர் புருஷார்த்தத்தின்படி, பொருள், தர்மத்தை நோக்கிச் சேர்த்துப் பிடிக்கும் கட்டுப்பாட்டை நிறைவேற்றச் செல்ல வேண்டும். நாமும் அக்கட்டுப்பாட்டுக்கடங்கி அக்கட்டுப்பாட்டையே நோக்கமாகக் கொண்டு செல்லவேண்டும். ஆதலின் தர்மம் என்ற சொல்லை அறம் என மொழி பெயர்த்ததே தவறுடைத்து. இன்பம், பொருள், அறம் என்ற குறிக்கோள் வளர்த்த பண்பாட்டில் பிறந்தது திருக்குறள், திருக்குறளின் காமத்துப்பால்.

மறைமலையடிகள் நூல் நிலையம்

சென்னை இலிங்கிச் செட்டித் தெருவிலுள்ள மறைமலையடிகள் நூல் நிலையம் தொடங்கி மூன்றாண்டுகள் நிறைவெய்தி நான்காமாண்டின் முதற்பாதி 24—2—62 இல் முடிவடைந்தது. இந்நூல் நிலையத்தில் அறிவியல், மொழியியல், இலக்கியம், சமயம், தத்துவம், வரலாறு போன்ற பல துறைகளிலும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் நூல்கள் உள்ளன. நூல்களை வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று படிப்பதற்கென வழங்கும் பகுதி யொன்றும் தனியாக நடத்தப்பெற்று வருகின்றது. இவ்வரையாண்டில் இந்நூலகத்திற்கு வந்து இதைப் பயன்படுத்தியோரின் எண்ணிக்கை 11,129. பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்களின் தொகை 1768. ஆங்கில நூற்கள் 2636. தமிழ் நூற்கள் 5087.

வழங்கும் பகுதியில் உறுப்பினராவதற்கு ரூ. 10 முன்பணமும் ரூ. 1 துழைவுக் கட்டணமும் செலுத்த வேண்டும். இப்பகுதியில் இலக்கியம், வரலாறு, சமயம், புதினம்போன்ற பல துறைகளிலும் நூல்கள் உள்ளன.

—நூலகர்.

அப்பரும் முருகவேளும்

[தணிகைகாணி, திரு. வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை, எம். ஏ.]

அப்பர் பெருமான் முருகவேளைத் தம் பாக்களிற் பல வாறாகப் புகழ்ந்துள்ளார். முருகவேள் சிவபிரானுடைய மகனார் என்றும், வேற்படையன், கோழிக் கொடியன் என்றும், வள்ளி மணாளன் என்றும், திருச்செந்தூர் வாசன் என்றும், ஆறு முகத்தவன் என்றும், பன்னிரண்டு கண்ணுடைய பிள்ளை என்றும், கடப்ப மலரை விரும்பும் காளை என்றும், சரவணத்தான் என்றும் அவரைக் குறித்துள்ளார். அறுமுகன், கடம்பமர்காளை, குமரவேள், சேந்தன், மயில் ஊர்தி, கோழிக்கொடியோன், முருகவேள், வேலன், சரவணத்தான், வள்ளிமணாளன் என்பன அவர் பாக்களில் வந்துள்ள சொற்களும் சொற்றொடர்களும். முருகவேளைச் “செல்வக் குமரவேள், நங்கடம்பன், நம் செந்தின் மேய வள்ளி மணாளன், என அவர் மகிழ்ந்து கூறுவதால் அவருக்கு முருகப்பிரான்மீதுள்ள பற்று இவ்வளவு என்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. பின்னும், சிவபிரான் அவருக்குத் திருப்பூவணத்தில் தரிசனம் தந்தபோது, அவர் கண்ட காட்சிகளுள் ஒன்று முருகவேளைப்,

“பன்னிரண்டு கண்ணுடைய பிள்ளை தோன்றும்”

என்பதாம். முருகவேள் சூரபன்மாவைக் கடலில் அட்டனர் என்பதைச் ‘சமர சூரபன் மாவைத் தடிந்தவேற் குமரன்,’ ‘விரி நீர்ப் பரவைச் சூரட்ட வேலன்” என விளக்கியுள்ளார். முருகவேள் மணந்த வள்ளி குறக்குலத்தினள் என்பதைக் ‘குறவிதோள் மணந்த செல்வக் குமரவேள்’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். குமரவேள் தம் தந்தையாம் சிவபிரானைப் போற்றிப் பணிபவர் என்பது ‘குமரன் வணங்கும் கழற்பூரணன்,’ ‘குமரனும் போற்றிசைப்ப’ ‘சரவணத்தான் கைதொழுது சாரும் அடி’ என வருவனவற்றால் அறிகின்றோம். இங்ஙனம் வெளிப்படையாக் கூறினதன்றி மறை முகமாக அப்பர் திருவாக்கினின்றும் முருகவேளைப் பற்றிய இரண்டு அரிய இனிய கருத்துக்கள் புலப்படுகின்றன: அவைதாம்,

1. முருகன் திருவடியை எங்ஙனம் காணலாம் என்பது :

இது,

“உடம்பெனும் மனையகத்துள் உள்ளமே தகளியாக
மடம்படும் உணர்நெய் யட்டி உயிரெனும் திரிமயக்கி
இடம்படு ஞானத்தீயால் எரிகொள இருந்துநோக்கில்
கடம்பமர் காளைதாதை கழலடி காணலாமே.”

(ச-எடு-ச)

எனவரும் அவர் (அப்பர்) திருவாக்கிற் காணக் கூடியதாயிருக்கின்றது. எங்ஙனம் எனில், இப்பாட்டின் ஈற்றடி,

கடம்பமர் காளைதாதை (சிவனார்) கழலடி (காணலாகும்);
 சுடம்பமர் காளை கழலடி (காணலாகும்). தாதை கழலடி
 (காணலாகும்)

என இரண்டு வகையாகப் பிரித்தும் பொருள் காண இடம் தரு
 கின்ற காரணத்தால்;

2. முருகவேளின் காப்பினுல்தான் நாம் நோயின்றி வாழலாம் என்பது:

இது,

“மணிசெய் கண்டத்து மான்மறிக் கையினான்

* கணிசெய் வேடத்த ராயவர் காப்பினால்

பணிகள் தாம்செய வல்லவர் யாவர்தம்

பிணிசெய் யாக்கையை நீக்குவர் ;† பேயரே” (௫-கூஎ-௨௪)

எனவரும் அவர் (அப்பர்) திருவாக்கிற் காணக்கூடியதாய்
 உள்ளது: எவ்வாறெனில் — இப்பாடலுக்கு வெளிப்படையான
 பொருள்:—“நீல கண்டத்தரும், மாணேந்திய கரத்தருமான சிவ
 பிரானது மதிக்கத்தக்க வேடத்தராயவர் சிவவேடம் பூண்ட
 அடியார்களின் காப்பினால் (அல்லது) நீலகண்டத்தரும், மான்
 ஏந்திய கரத்தரும் மதிக்கத்தக்க வேடம் பூண்டுள்ளவருமான
 சிவபிரானுடைய காப்பினால், அவர்க்குத் தொண்டு செய்வல்லவர்
 யாவரோ, அவர் நோய்க்கு இடம் தரும் உடலை (பிறவி நோயை)
 ஒழிப்பர்: அவர்கள் தமது உண்மைப் பத்தியால் உன்மத்தர்,
 பேயர்போல ஒழுகுபவர்கள்—என்பது.

இனி, மான்மறிக்கையினான் ஆகிய சிவபிரானுடைய காப்பி
 னாலும் *கணிசெய் வேடத்தர் (வேங்கை மரத்தின் உருவைக்
 கொண்ட முருகவேளின், காப்பினாலும் (பணிசெய்யும் அடியார்
 கள்) தொண்டர்கள் நோயிலா யாக்கையைப் பெறுவார்கள்.
 பிறவிநோயை ஒழிப்பார்கள்—எனவும்—பொருள் காண அமைந்
 துள்ளது இத் திருக்குறந்தொகைப் பாடல். இந்தக் கருத்து,

“சேவலங் கொடியோன் காப்ப

ஏம வைகல் எய்தின்றால் உலகே”

என்னும் (சங்கநூல்) குறந்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுட்
 கருத்தை ஒத்திருப்பது நமக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டுகின்றது.

* கணி—வேங்கை மரம். முருகவேள் வள்ளியை நாடிச் சென்ற
 போது வேங்கை உரு (வேங்கை மரவேடம்) எடுத்த திருவிளையாடல்.

† பேய்த்தொண்டர்.

‘பாலனுடன் உன்மத்தன் பசாசன் தன்னை

பவமகன்ற சிவஞானிக் குவமை கூறும்’ —சிவஞான தீபம்:ககக.

தமிழக அரசின் தமிழ்நூல் வெளியீட்டுக் கழகத் தொடக்க விழா

தமிழக அரசின் தமிழ் நூல் வெளியீட்டுக் கழகத்தின் தொடக்க விழா 3-2-62 மாலை சென்னை பாலர் அரங்கில் முதலமைச்சர் திரு. காமராசர் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது.

கழகத்தைத் தொடங்கிவைத்து அமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பேசியதாவது :

தமிழ் வளர்ச்சியைப் பற்றி அரசு நன்கு ஆராய்ந்து ஒரு கொள்கையை வகுத்திருக்கிறது. குறைகளையும் அரசு உணர்ந்திருக்கிறது. எல்லாத்துறைகளிலும் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. தமிழ் வளர வேண்டுமானால், எல்லாத்துறைகளிலும் படிப்படியாகத் தமிழைக் கொண்டுவந்தால் தான் முடியும். சட்டத்தினால் எதையும் செய்துவிட முடியாது. சட்டம் செய்வது மிக எளிது. ஆனால் அதை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவதில் அரசுக்குப் பல இடையூறுகள் உள்ளன.

தமிழ்மொழி ஆட்சி மொழியாக ஆகும் திட்டம் படிப்படியாக நிறைவேற்றப்பட்டு வருகிறது. மற்றத் துறைகளிலும், குறிப்பாக பல்வேறு மாவட்டங்களில் தமிழ்மொழி ஆட்சி மொழியாக வரும் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன். ஆனால், தமிழக அரசு அலுவலகத்திலும் தலைமை அலுவலகங்களிலும் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக வர இன்னும் மூன்றாண்டுகள் ஆகும்.

கல்லூரிகளில் பாட மொழியாகத் தமிழை உடனடியாகக் கொண்டுவராவிட்டாலும் படிப்படியாக வரவிருக்கிறது. கல்லூரிகளில் ஆங்கிலப் பயிற்சியின் காரணமாக, மாணவர்களுக்குச் சில நேரங்களில் புரியாமல் போகிறது. இதனால் மாணவர்களிடையே ஒழுக்கமின்மை ஏற்படுகிறது. பாட மொழியாகத் தமிழ்மொழி வளர வேண்டுமானால், அதில் உள்ள இன்னல்களைப் படிப்படியாகக் குறைத்துக் கொண்டு இத்திட்டத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். தமிழகத்தில் ஒரு கல்லூரியில் மட்டும் இளங்கலை (B. A) வகுப்புவரை தமிழ்ப் பாடமொழித் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தினோம். அதில் ஓரளவிற்கு வெற்றியும் கண்டிருக்கிறோம்.

பாடப்புத்தகங்களை அரசு வெளியிடுவதா அல்லது மக்கள் துறையினர் வெளியிடுவதா என்று ஒரு பூசல் இருக்கிறது. மக்கள் துறைக்கும் உதவவேண்டிய சூழ்நிலைகளை இக்கழகம் உருவாக்கிக் கொடுக்கும். அதற்காகத்தான் இக்கழகத்திற்குப் பத்து இலட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்

பட்டிருக்கிறது. தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு நிதியில்லை என்று தடை ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் இவ்வளவு பெரிய தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் பாட மொழியாகத் திகழ இது ஒரு முக்கிய திட்டமாகும். பாடப் புத்தகங்கள், கல்லூரிகள் மட்டுமல்லாது மற்ற எல்லாத் துறைகளுக்கும் தமிழில் நூல் வர ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

கோவை அரசினர் கல்லூரியில் இரண்டாண்டுகளாகத் தமிழ் பாடமொழியாக இருந்து வருகிறது. இதனால் மாணவர்களுக்கு ஆங்கில மொழி அறிவு குறைந்துவிட்டதா? மற்றப் பாடங்களில் தேர்வு பெற்றார்களா இல்லையா என்று ஆராய்ந்து பார்த்ததில், தமிழ் பாட மொழியாவதனால் தீமை இல்லை நன்மைதான் என்பது தெளிவாகியிருக்கிறது.

விழாவிற்குத் தலைமை தாங்கிய முதலமைச்சர் திரு. காமராசர் அவர்கள் பேசியதாவது :

“தமிழில் நல்லமுறையில் சிறந்த புத்தகங்களை வெளியிடத் தமிழ் மொழி வெளியீட்டுக் கழகம் தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. கல்லூரிகளில் தமிழில் கற்றுக்கொடுக்கப் போதுமான நூல்கள் இல்லாத குறைகள் இதன்மூலம் நீங்கும். தமிழில் புதிய புதிய கருத்துக்களைக் கொண்ட நூல்களும், சொந்தமாகச் சிந்தனை செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவர்கள் தமிழில் நல்ல புத்தகங்கள் வெளியிடவும் இக்கழகம் உதவும்” என்று கூறினார்.

விழாத் தொடக்கத்தில் தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத் தலைவர் திரு. தாமோதரன் உணைவரையும் வரவேற்றுப் பேசினார். தமிழகப் பொதுக் கல்வி இயக்குநர் திரு. ரெ. து. சுந்தரவடிவேலு விழா இறுதியில் நன்றி கூறினார்.

மன்னும் அமைச்சர் மாண்டொழில்கள்
வருவ வுணர்ந்து திறம்படவே
பன்னும் மொழியால் செயன்முறையால்
பலரும் வியப்ப ஆற்றுதலாம்
என்னும் உண்மை நிதியமைச்சர்
எழிற்சுப் பிரமணியர் தம்பால்
உன்னும் மனமும் உவகையுறக்
கண்டாம் ஊழி வாழியரோ.

—தொண்டன்.

பிழைநீக்கிப் பதிப்பித்தல் விழைதருசெயல்

“தொல்காப்பியம் எட்டாம் நூற்றாண்டு நூல்; தமிழ் இலக்கியங்கள் ஏறக்குறைய எட்டாம் நூற்றாண்டிலேயே தோன்றின; ஒன்பது அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டு முதல் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலமே தமிழ் இலக்கியத்தின் பொற்காலம்; சைவமலர்ச்சிக் காலமாகிய பதினான்காம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய நூல்களே மாணிக்கவாசகன் செய்த திருவாசகமும், சம்பந்தன், அப்பன், சுந்தரன் ஆகியோர் செய்த தேவாரமும்; திருக்குறளுக்கு முன்பே இயற்றப்பட்ட நூல் நாலடியார்; பிராமண எதிர்ப்புணர்ச்சி வயப்பட்ட மரபு வள்ளுவரை ஒரு பறையன் என்கின்றது.”

உலகம் போற்றும் ஆங்கிலக் கலைக் களஞ்சியம் (Encyclopaedia of Britanica) எனப்படும் ஒரு நூலில் உணர்ந்தாருள்ளமெல்லாம் நினைந்து நினைந்து புண்படும்படியான மேற்போந்த பெரும்பிழை நேர்ந்திருக்கின்றது. அப்பிழையினைத் திருத்தி உண்மையினை உள்ளவாறு வெளியிட்டு நற்பெயர் வாங்க வேண்டுவது அப்பதிப்பாளர்களின் சீரிய கடமையாகும். மேலும் தனிப்பட்ட செய்தியன்றி நாடு, மொழி, நன்மதிப்பு, வரலாறு, காலஆய்வு முதலியவற்றைச் சிறந்தநூலில் வெளியிட விழைவோர் புனைபெயர் கூடவில்லாமல் வெளிப்படையாகத்தம் தகுதி முதலியவற்றோடு முழுப் பெயரையும் வெளியிடுவதே கடமையும், உரிமையும், பெருந்தன்மையுமாகும். இம்மூன்றற்கும் முற்றும் முரணுத்தம் பெயரை வெளியிட விரும்பவில்லையென்று யாரோ ஒருவர் எழுதியதை அந்நூலின் பதிப்பாளர்கள் ஆய்ந்தோய்ந்து எண்ணாது எளிமையாக நினைத்து வெளிவிட்டது, அவர்கட்கொரு மாசினைத் தருதற்கு இடனாயிற்று.

இனியேனும் அப்பதிப்பாளர்கள் உண்மை வரலாற்றைத் தமிழகப் பேராசிரியர்கள், தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்கள், தமிழக ஆட்சியாளர்கள் முதலியவர்களை நன்கு உசாவி உண்மையை வெளியிடுவார்களாக. பிரித்தானியாவைப் பற்றித் தமிழ்க் களஞ்சியத்தின்கண் இங்ஙனமாகிய ஒரு பிழைபட்ட வரலாறு வெளி

வந்திருக்குமாயின் பிரித்தானியமக்களின் மனம் எத்துணை இன்னல் எய்தியிருக்குமென்பது நாம் சொல்லாமலே அப்பதிப்பாளர்களுக்கு விளங்குவதொன்றாகும். இப்பிழை பதிப்பாளர்களின் நம்பிக்கையின் மேல் ஆய்வின்றி நிகழ்ந்ததாகலாத்திருத்திக் கொள்ளுவதால் தவறென்றுமில்லை.

உண்மையான வரலாற்றை நம்பல்கலைக்கழகங்களும், தமிழ்க் கழகங்களும், நடுநிலைவழி வரலாற்றுப் பேராசிரியர்களும், ஆய்வாளர்களும், பேராசிரியன்மார்களும், ஆட்சியாளர்களும் ஒருங்கு கூடியேனும், தனித்தனியாகவேனும் அப்பதிப்பாளர்களுக்கு எழுதித் திருத்துவித்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் செய்யுமாறு அவ்வனைவரையும் வேண்டிக்கொள்கின்றும். இவ் விழுக்குத் தமிழக முற்றுக்கும் நேர்ந்தபேரிழுக்கன்றோ? இதனைத் துடைத்துத் தூய்மை செய்து உண்மையை உணர்த்தி வெளியிடச் செய்து உயர்வுதேட வேண்டுவது ஒவ்வொருவருக்கு முள்ள மாறாப் பெருங்கடனாகும். எனினும் எல்லாரானும் மதித்தற்குரிய மேலே கூறப்பட்ட தக்கார் எழுதுவதே சால்புடைத்தாகும்.

தமிழ்க் கலைமன்றம் நிறுவுவதற்குப் பெருந்துணை புரிந்த அறிஞர் உயர்திரு ஆ. சுப்பையா, எம். ஏ., அவர்கள் ஆங்கிலக் கலைக் களஞ்சியப் பதிப்புக் குழுவுக்கு மேலே கண்ட தவற்றை எடுத்துக்கூறி எழுதியதற்கு அடுத்த பதிப்பிலே, திருத்திக் கொள்வதாக அக்குழுத் தலைவர் எழுதியுள்ள செய்தி மகிழ்ச்சி தருகின்றது. திருத்தக் குறிப்பினை எழுதி அனுப்புமாறு தமிழ்க் கலைமன்றத்தாரை வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

மகிழ்ச்சிக்குரிய திருத்தக்குறிப்புக் கிட்டியதும் அது செல்வியில் வெளியிடப்பெறும். மேல் நிகழவேண்டிய குறிப்பு முதலியனவும் உற்றகாலத் துணர்த்தப்பெறும்.

“கூடாநட் பாய்ச்சில்லோர் கூசாது கொல்வர் குணம்
நாடா இவர்போக்கு நாடுங்கால்—வாடாத்
தமிழ்முதன்மை கண்டு தரியா மனத்தால்
அயிழ்தினைநஞ் சென்பாரா வர்.”

சங்ககாலச் செய்யுள் நடை

(திரு. ச. கணபதி முதலியார், எம். ஏ., எல். டி.)

(செல்வி, சிலம்பு நகர, பரல் ஈ; உகூஉஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தொல்காப்பியம் ஐயாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதென்பர். தமிழரின் ஒல்காப்பெருங்களஞ்சிய மென்பதும் அதுவே. ஆகவே தமிழர் இலக்கியம் தொன்மை வாய்ந்தது; உலக இலக்கியங்கட்கெல்லாம் முற்பட்டது. கிரேக்கரும் ரோமரும் ஆங்கிலேயரும் பெறுதற்கரிய இலக்கியச் செல்வங்களை யுடையவர்கள்தாம்; அதற்கு எட்டுணையும் ஐயமில்லை. ஆனால் அவர்களின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காலம் குறுகிய காலமாகத்தான் காணப்படுகிறது. கிரேக்கர்களின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காலம் சுமார் ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு உட்பட்டது. ரோமானியரின் காலம் எழுநூறு ஆண்டுகட்கு உட்பட்டது; ஆங்கிலேயரின் காலம் ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு மேலிராது. ஆனால் தமிழரின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காலம் குறைந்த அளவாகக் கணக்கிட்டுப் பார்க்கினும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பரப்பினையுடையது என்பது திரு. சி. காந்தா அவர்களின் முடிந்த முடிவாகும் :

“ No other literature has such an ancient history as Tamil, except perhaps Sanskrit. You may begin with Greece. You may pass to Rome. You may turn to England. You may feel the literature of these countries to be among the noblest the world has produced. Yet, you will find that the Literature of Greece may be summed up in a period of about 500 years. The Literature of Rome may be summed up in a period of about 700 or 800 years. The literature of England has even a shorter history than that of the other two countries. It has not a literature of more than 500 years up to the present day. But according to the most modest computation the literature of Tamil land is spread over a field of 2000 years—C. Sri Kanta.”

இனி, செய்யுட்கு ஆங்கிலேயர் வகுத்த இலக்கணத்தைக் காண்பாம். பலர் பலவாறு உரைப்பர். ஆனால் ஈண்டு இன்றி யமையாத சிலவற்றைக் கூறுவாம். முதற்கண், செய்யுள் உணர்ச்சியை ஊட்டவல்லதாய் அமைதல் வேண்டுமென்பது மேலாட்டுக் கவிஞர்களின் கருத்து. கவிஞன் எந்த உணர்ச்சி வயப்பட்டு

எழுதினானே அந்த உணர்ச்சியை அப்பாட்டினைப் படிக்கப் புக்கார் மனத்திலும் அஃது எழுப்புதல் வேண்டுமென்பது அதன் உட்கிடக்கை. கவிஞன் மக்களுள் மாணிக்கமாக விளங்குபவன். அவன் கவியரசன். புவியரசனுக்கும் கவியரசனுக்கும் பெயரளவில் சில வேறுபாடுகள் உண்டு. புவியரசனுக்குத் தலையில் பொன் அணியுண்டு; பொன் மோலியுண்டு; கையில் செங்கோலுண்டு; அற நெஞ்சமுண்டு; ஆட்சிப்பீடமுண்டு; மக்களின் உறுதிமொழியுண்டு. ஆனால் புலவனுக்கு அறிவு எனும் நல்லணிகலம் ஒன்றேதான் உண்டு. எனினும் முடியுடை வேந்தனும் அவன் அறவுரையை, அறிவுரையைச் செவிமடுப்பன்; அவன் மொழிவழி நடப்பன்; குறிப்பின்வழி நிற்பன். அவன் பொன் மகுடமின்றியும், செங்கோலின்றியும், மாநிலமின்றியும் உலக மக்களையும் உலகாள் மன்னர்களையும் ஆளுந்திறமை படைத்தவன் (The poet is the unacknowledged legislator of the world) அவன் உளத்தில் எழும் உணர்வே நல்லுணர்வு. அவனுணர்வே உலகத்தை ஆக்கி, அளித்து, அழிக்கவல்லது. அவனது நல்லுணர்வே செய்யுளாக மிளர்கின்றது. அவனது அறிவின் ஒளியே பாட்டு; அவன் அறிவின் மலர்ந்த மலரே பாட்டு; அவன் அறிவின் திருந்திய மனமே செய்யுள். (Poetry is the blossom, and fragrance of all human knowledge; human thoughts, human passions, emotions and language) பொதுமக்களின் குண இயல்புகளை, உணர்ச்சிகளை, கருத்துக்களை, அறிவு நுட்பங்களை முன்னரே அறிந்து அவைகளை இழுமென்மொழிகளில் செய்யுட்களாக வெளிப்படுத்தும் தகுதியுடையவன் அவன்தான். அவன் உளத்து உதித்த உணர்ச்சி அலைகள்தாம் தூயவை; பிறரை வசப்படுத்துபவை. எனவே அவன் உணர்ச்சி (Emotional) வயத்தறைய்ச் செய்யுளை யாத்தல் வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, ஆங்கிலேயர்களின் கருத்தின்படி செய்யுள் கற்பனையின் ஊற்றாகக், களஞ்சியமாக அமைதல் வேண்டும் என்பது. பாட்டினை யாக்கும் கவிஞன் சிந்தனாசக்தியுடையோனாய்க் கற்பனைக்கண் கொண்டு புனைந்துரைக்கும் ஆற்றல் படைத்தோனாய்த் திகழ்தல் வேண்டும். புனைந்துரைத்தல் என்புழி இல்லதைக் கூறுதல் என்பது கருத்தன்று. உள்ளதை அறிவின் நெறியினின்று உயர்வு நவீற்சியால் கூறுவதென்பதே அதனுட் பொருள். அங்ஙனம் கற்பித்துக் கூறுதல் படிப்போர் உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண்டு ஈர்த்துக் கோடற்கேயாமென்க. சேக்ஸ்பியரும் செய்யுளில் கற்பனை ஒருவாறு இடம்பெறுதல் வேண்டுமென்பர். அவர் மனக் கற்பனை மூவரிடத்துக் காணப்படுவதாக மிட்சம்மர் ரைட்ஸ் டீரீம் என்னும் நாடகத்தில் கூறு

கிரூர். கற்பனை பித்தனிடத்திலும், கழிகாமங் கொள்பவனிடத்திலும், புலவனிடத்திலும் உண்டாகின்றது என்கிரூர். ஆனால் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நெறியில் அக் கற்பனையைப் பயன்படுத்துகின்றனர் என்றும் கூறுகிரூர். பித்தன் மூளைக்கோளாறால், அறிவு மயக்கத்தால் அச்சுறுத்தும் பேயினைக் கற்பனையில் கண்டு அஞ்சுகின்றான், அழுகின்றான்; காதலன் காதல் மீக்கொள்ளும் தன்மையினால் காமக்கள்ளாண்டு மயங்கி எகிப்தின் கறுப்பழகியை ஹெலன் எனும் ஸ்பார்ட்டா (Sparta) எழிலரசியாகக் கற்பனையில் காண்கின்றான். புலவனோ கற்பனையில் உருவமில்லா ஒன்றிற்கு உடல் கொடுத்து உயிர் கொடுத்து ஊர் பெயர் கொடுத்து அதனைப் பிறர் பயிலுமாறு செய்கின்றான்.

“ The lunatic, the lover and the poet
Are of imagination all compact;
One sees more devils than vast hell can hold;
That is the madman: the lover, all as frantic,
Sees Helen's beauty in a brow of Egypt :
The poet's eye, in fine frenzy rolling,
Doth glance from heaven to earth and from earth to
heaven,
And as imagination bodies forth
The forms of things unknown, the poet's pen
Turns them to shapes, and gives to airy nothing
A local habitation and a name ”

(A Midsummer Night's Dream—Act V, Scene-I)

இம்மூவர்பாலும் கற்பனை தொழிற்படுகிறது என்பதை மேற்காட்டிய அடிகளான் உணர்கின்றோம். செய்யுள் யாக்கும் புலவனுக்குக் கற்பனைத் திறன் (Imaginative Faculty) இன்றியமையாதது என்பது சேக்ஸ்பிரியருக்கு உடன்பாடென்பதையும் அவ்வடிகளினின்றும் அறிகின்றோம்.

மூன்றாவது, செய்யுள் ஓசைநயம் பொருந்தி அமைக்கப்படுதல் வேண்டும் என்பர் மேலைநாட்டு மேதக்கோர். செய்யுள் இன்றோசை பொருந்தியதாய், கேட்டார்ப் பிணிக் குந்தகைய வாய்ச் செல்லும் சொற்போக்கு நெறியினையுடையதாய் அமைதல் வேண்டப்படுவதொன்றும். சொல்லும் பொருளும் பருந்தும் நிழலும் போல் ஒன்றை ஒன்று பின்பற்றிச் செல்லுதல் நன்று. பெரும்பாலும் உயிரெழுத்துக்கள் (Vowels) மிகுவதாய், மெல்லோசைகள் வருவதாய், ஆங்காங்கு அசை அழுத்தங்கள் உடையதாய் (Stressed syllables and accents) ஒழுக்கிசை பெற்று (Rhythmic Balance) அழகிய நடையோடு செல்லுதல் வேண்டும்.

ஈற்றடிச் சொற்கள் ஒத்திசைத்துச் செல்லும் (Rhyme) நெறியையும் பின்பற்றிச் செல்லும் அமைவுடைத்தாய் விளங்குதல் வேண்டும். இவ்வொத்திசைக்கும் நெறியை 'இயைபு' என்பர் யாப்பருங்கலமுடையார். மில்தன் கோமகரை 'The jingling sound of like endings' என்று இச் சொல்லமைப்பை வெறுப்பர். எனவே தொகுத்துக்கூறின் மேலை நாட்டார் கருத்தின்படி செய்யுள் உணர்ச்சியைத் தூண்டுவதாய், கற்பனைத் திறனோடு ஆக்கப்பெற்றதாய், செஞ்சொல்லின்பம் பயக்கும் முறையைத் தழுவிதாய் யாக்கப்பெறுதல் வேண்டுமென்பது பெற்றும். கீழ்வருவன இக் கருத்துகளுக்கு ஆதாரமாவது காண்க :

'Poetry,' says Johnson, "is Musical Composition". 'Poetry,' declares Carlyle is "Musical Thought". It is, says Hazlitt, "The language of the imagination and the passions". Says Leigh Hunt, "The utterance of a passion for truth, beauty and power, embodying and illustrating its conceptions by imagination and fancy, and modulating its language on the principle of variety in unity. In Wordsworth's phrase it "is the breadth and finer spirit of all knowledge." According to Edgar Allan Poe, it is "the rhythmic creation of beauty". Ruskin defines it as "The suggestion by the imagination of noble grounds for the emotions." Prof. Courthope, as "the art of producing pleasure by the just expression of imaginative thought and feeling in metrical language"; Mr. Watts Dunton as "the concrete and artistic expression of the human mind in emotional and rhythmical language"; Abercrombie as "communicative experience."

தொல்காப்பியர் செய்யுளின் உறுப்புக்களைப் பற்றியும் நுதல் பொருளைப் பற்றியும் சொல்லிசையின்பத்தைப் பற்றியும் தான் குறித்தார். ஆனால் அவர் கற்பனையைப் பற்றியும், உணர்ச்சி வேகத்தைத் தூண்டும் ஆற்றலைப் பற்றியும் கூறினரிலர். இது கொண்டு தொல்காப்பியனார்க்கும் சங்கத்துச் சான்றோர்க்கும் இக் கருத்துக்கள் புலனாகக் கருத்துக்கள் எனக்கோடல் வழுவடைத்தாம். அவர்கள் இயற்கையைப் பாடினார்கள்; சொல்லோவியப் படுத்தினார்கள்; புனைந்துரை அல்லது கற்பனை அவர்கட்குத் தெரியாத ஒன்றன்று. அக் காலப் போக்கிற்கும் நெறிக்கும் பொருந்தியதன்று என்பதே உண்மைநிலையாம். பிற்காலத்துதித்த பவணந்தியார் காலப்போக்கிற்கேற்பச் செய்யுளின் இலக்கணத்தை நன்னூலில் 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்' என்ற தம் கூற்றிற்கு இயைபுச் சிறிது மாற்றி,

“ பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட ளை உணர்வின்
வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள் ”

என இங்ஙன் உரைத்தார். இந்நூற்பாவில் பவணந்தியார் செய்யுட்கு இன்றியமையாதன என்று குறிப்பன சொல்லின்பம், பொருள் ஆழம், உணர்ச்சி வேகம், அணிநயம் முதலியனவேயாம். அவரும் செய்யுள் கற்பனை ஊற்றாய் இலங்குதல் வேண்டுமென்பதைக் குறிப்பிட்டார் இவர். ஆனால் அஃது உணர்ச்சியை எழுப்புவதாய் அமைதல் வேண்டுமென்பதை மாத்திரம் புதிதாய்க் குறிப்பிட்டார். இதனால் தமிழ்ச் செய்யுட்களில் கற்பனையே இல்லை என்று சொல்லுதல் இழுக்குடைத்தாம். பிற்காலப் புலவர்களில் சிலர் கற்பனைக் களஞ்சியமாக விளங்குவதை அவர்களின் வாய்மொழிகள் வாயிலாய் நாம் அறிகின்றோம். சேக்கிழார், கம்பர், பரஞ்சோதியார், கச்சியப்பசிவாச்சாரிய சுவாமிகள், சிவஞான சுவாமிகள், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், குமரகுருபர சுவாமிகள் முதலியோர் கற்பனைக் கருவூலங்களாகத் திகழ்கிறார்கள்.

இனி ஆங்கில இலக்கியத்திலும் தமிழ் இலக்கியத்திலுமுள்ள பிரிவுகளை ஒப்பிட்டுக் காண்பாம். உலகத்து உறுதிப்பொருள்களை வடமொழிவாணர் தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷ மென்பர். அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று தமிழில் அறையப்படும். பண்டைத் தமிழர் இவைகளை அகம் புறமென்ற இரு பாகுபாட்டின்கண் அடக்குவர். அகம் என்பது காதலிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவுபெற்று நுகரும் உள்ளின்பத்தைக் குறிக்கும். கூடியனூன்று பிறந்ததாய்ப் பின் இன்னவாறிருந்தது என்று பிறர்க்கு எடுத்துரைக்க இயலாததாய்த் தம்மில் தாமே உணரும் பெற்றியது அவ்வகையின்பம். எட்டுத் தொகையில் நற்றிணை, நல்ல குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகிய ஐந்தாம் அகப்பொருளைப்பற்றிக் கூறும் நூல்கள். புறம் என்பது அறத்தையும் பொருளையும்பற்றிப் பேசும். இப் புறப் பொருள்கள் பொதுவில் மக்கட்கும் சிறப்பாய் அரசற்கும் கூறப்பட்டவையேயாம். அரசர்கள் பொருளீட்டும் நெறியையும், போர் செய்யும் நெறியையும், குடியேம்பும் வகையையும் கூறும் பகுதியே புறமெனப்படும். புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து இவை புறப்பொருள் நூற்களாம்.

(தொடரும்).

செய்திகளும் குறிப்புகளும்

(க) சட்டக் கல்லூரி முத்தமிழ் விழா

சென்னைச் சட்டக் கல்லூரி முத்தமிழ் விழா அண்மையில் டாக்டர் பா. நடராசன் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது. அவர் தமது தலைமையுரையில்,

“தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பொருளாதாரத் தடை இருப்பது கூடாது. சட்டம் மனித சமுதாயத்துக்கு இன்றியமையாதது. அது தமிழில் இருக்கவேண்டியது மிகவும் முக்கியமானது. முன்பு அறுநூற்றுக்கு மேற்பட்ட அரசர்கள் தமிழில்தான் நீதிமன்றங்களை நடத்தியிருக்கிறார்கள். நம் நீதிமன்றங்கள்கூடத் தமிழில் நடைபெறுமானால் மக்கள் மிகவும் பயனடைவர்” என்று குறிப்பிட்டார். சட்டக் கல்லூரிப் பேராசிரியர் பழனிச்சாமி அவர்கள் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். தமிழ்ப் பேரவையின் இயக்குநர் ஏ. எஸ். பி. ஐயர், திரு. ஈ. வி. கே. சம்பத் ஆகியோர் தமிழின் சிறப்புக் குறித்துப் பேசினர்.

குறிப்பு: சட்டக் கல்லூரி மாணவர்களின் தமிழார்வம் பாராட்டத் தக்கது.

(உ) டாக்டர், மு. வரதராசனார் நூலுக்குப் பரிசு

இந்தியமொழியில் சிறந்த ஒவ்வொரு நூலுக்கும் 5,000 வெண்பொற்காசுகள் பரிசு வழங்குவது என்று இலக்கியக் கழகத்தார் (சாகித்ய அகாடமி) செய்துள்ள ஏற்பாட்டின்படி 1961 ஆம் ஆண்டிற்குரிய பரிசை டாக்டர் மு. வரதராசனார் அவர்கள் எழுதிய “அகல் விளக்கு” என்னும் நூலுக்கு வழங்குவதெனத் தலைமை அமைச்சர் நேருவின் தலைமையில் கூடிய இலக்கியக் கழகத்தின் செயற்குழு முடிவு செய்துள்ளது. தமிழ் மொழியில் வந்துள்ள நூல்களில் ‘அகல் விளக்கு’ சிறந்தது என முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பரிசளிப்பு விழா இத்திங்கள் 31ஆம் நாள் நடைபெறும். பண்டித நேரு அவர்கள் இப்பரிசீனை வழங்குவார்.

குறிப்பு: பரிசுபெறும் ஆசிரியர் மு. வ. அவர்களுக்குக் கழகப் பாராட்டுதல்களையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

(ஈ) புகைபிடித்தலால் வருந் தீமைகள்

சிகரெட்டுகள் பிடிப்பதால் நுரையீரலில் புற்றுநோய், இருதய நோய்கள், மற்றும் மூச்சுக்குழாய்பற்றிய நோய்கள் ஏற்படுவதாகப் புகழ்பெற்ற 9 ஆங்கில மருத்துவர்கள் அடங்கிய குழு ஒன்று அறிவித்துள்ளது. “அதிகமாகச் சிகரெட் பிடிப்பதால் நுரையீரல் புற்றுநோய் ஏற்பட்டு அதனால் மரணமடைவோர் தொகை அதிகரிக்கின்றது. சிகரெட் பிடிக்காதவர்களின் மரணத்தொகையைவிடச் சிகரெட்பிடிப்பவர் மரணத்தொகை 30 மடங்கு அதிகம். சுருட்டுப் பிடிப்பவர்களைவிடச் சிகரெட் பிடிப்போர் தொகைதான் மிகுதி. கடந்த வருடம் பிரிட்டனில் நுரையீரல் புற்றுநோய்க்கு 20,000க்கு மேற்பட்டவர்கள் பலியாயினர். எனவே சிகரெட் பிடிக்கும் வழக்கம் நின்றுவிட்டால் நுரையீரல் புற்றுநோயால் மரணமடைவோர் தொகை மிகுபிக்கக் குறையும்” என்று அக் குழுவின் அறிவித்துள்ளனர்.

குறிப்பு: தமிழக இளைஞருலகம் இந்த மருத்துவர்களின் அறிவுரைக்குச் செவிசாய்த்து நற்பயன் அடையுமாக.

(ச) பர்மாவில் படைவீரர் புரட்சி

கடந்த 1—3—62 நள்ளிரவில் பர்மா படைவீரர்கள் பர்மிய அமைச்சர்களைக் கைது செய்து அரசைக் கைப்பற்றினர். நாட்டின் அமைதி காக்கவும், மோசமாகிக்கொண்டுவரும் அரசியல் நிலையைச் சீர்படுத்தவுமே படையினர் ஆட்சிமுறையைக் கைப்பற்றினர் என்றும் பர்மிய மக்களின் நலனுக்கான எல்லா முயற்சிகளையும் தாம் மேற்கொள்வதாகவும் தளபதி நீவின் அறிவித்துள்ளார்.

(இ) தமிழகத் தேர்தல்

இந்தியத் துணைக்கண்டமெங்கும் பொதுத்தேர்தல் நடந்து முடிவடைந்துவிட்டது. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ்மொழி, நாடுஎனப் பற்றுடன் டண்யாற்றிய நம் முதலமைச்சர் திரு, காமராசர், கல்வி அமைச்சர் திரு. சுப்பிரமணியம், உள்துறை அமைச்சர் திரு. பக்தவத்சலம், மைய அரசின் உஞ்சல்துறை அமைச்சர் டாக்டர் சுப்பராயன் ஆகியோர் வெற்றிபெற்றுள்ள செய்தியறிந்து மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். அவர்கள் நீடினிது வாழ்ந்து நற்றமிழ்ப்பணி ஆற்றுவார்களாக.

(ஈ) வியப்பூட்டும் சில தேர்தல் செய்திகள்

உண்மையில் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் சில வியத்தகு கிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன.

1. மேற்குத்தொடர்ச்சி மலைப்பகுதியைச் சேர்ந்த ஆனைமலை என்னுமிடத்தில் வாக்காளர் ஒருவர் தேர்தல் பிரசாரத்தின்போது ஒரு குறிப்பிட்ட வேட்பாளருக்கே வாக்களிப்பதாக உறுதியளித்தார். தேர்தல் நடந்தபோது வாக்குச் சாவடிக்குச்சென்று வாக்குச்சீட்டை வாங்கி அதில் காணப்பட்ட தம் வேட்பாளரின் சின்னத்தை மட்டும் வெட்டி எடுத்துக்கொண்டு வாக்குச் சீட்டைப் பெட்டியில் போட்டார். வாக்குச் சாவடியைவிட்டு வெளியே வந்து தம் வேட்பாளரைத் தேடி அலைந்து தாம் வெட்டிக்கொணர்ந்த சின்னக் காகிதத்துண்டை அவரிடம் கொடுத்துத் தான் சொன்னதைச் சொன்னபடியே செய்துவிட்டதாகக் கூறி மகிழ்ச்சியடைந்தார். வேட்பாளர் திகைத்து நின்றார்!

2. திருக்கோயிலூர் சட்டமன்றத் தொகுதியில் நான்குபேர் போட்டியிட்டனர். நால்வரும் வீடுவீடாகச் சென்று வாக்களிக்குமாறு வேண்டினர். இதைக்கேட்ட ஒரு கிழவி நான்கு வேட்பாளர்களில் யாரும் தோல்வி அடையக்கூடாது என்று நினைத்து நான்குபேருடைய சின்னங்களிலும் முத்திரையிட்டு விட்டு, வெளியில் வந்து அந்த நான்கு பேர் வெற்றிக்கும் தான் செய்த பணியைக்கூறிப் பெருமைப்பட்டாராம்!

3. பாட்டுவாக்கு அருகேயுள்ள பசாரி என்ற கிராமத்தில் வாக்குச் சாவடியில் 90 வயதுடைய ஒரு கிழவி தாம் காந்தியடிகளுக்கு வாக்களிக்க வேண்டுமென்று கூறினார். காந்தியடிகள் காலமாகிவிட்டார் என்று அங்கிருந்த அதிகாரிகள் எவ்வளவோ கூறியும் கேட்கவில்லை. தம்மிடம் பொய்கூறிப் படனில்லை என்றும் வேறு எந்த வேட்பாளரைப் பற்றியும் தமக்கு அக்கறை இல்லை என்றும் கூறிவிட்டு வாக்களிக்காமலேயே அவர் வீடு திரும்பினார்.

4. மகாராட்டிர மாநிலத்தில் மகாட் என்ற தொகுதியில் காங்கிரஸ் வேட்பாளர் திரு. எஸ். பி. சுவாண்டும், மக்கள் சமதர்மக்கட்சித் தலைவர்

திரு. எஸ். வி. சாலுன்கியும் போட்டியிட்டனர். அவர்கட்குத் தனித் தனியே 12,664 வாக்குகள் கிடைத்தன. சமநிலையான இம்முடிவை அறிவிப்பதில் இக்கட்டானநிலை ஏற்பட்டது. ஆகவே வேட்பாளர் களின் பெயர்களை எழுதித் திருவுளச் சீட்டுப்போட்டுப் பார்த்ததில் காங்கிரஸ் வேட்பாளர் திரு. எஸ். பி. சுவாண்ட் பக்கமே வெற்றி திரும் பியது.

5. தமிழ் காட்டில் நடைபெற்ற தேர்தலில் மொத்தம் பதிவான வாக்குகள் 57,06,820. இதில் 4,92,658 வாக்குகள் செல்லுபடியாகா தவை! அதாவது ஏறக்குறைய 5 லட்சம் வாக்குகள் வீணாயின எனலாம்.

6. உத்தரப்பிரதேசத்திலுள்ள சிசன்யூர் என்னும் தொகுதியில் மூவர் போட்டியிட்டனர். இத்தொகுதியில் மொத்த வாக்காளர் 83,895 பேர். இதில் 39, 276 வாக்குகள் பதிவாயின, இவற்றுள் செல்லாத வாக்குகள் என்று ஒன்றுகூட இல்லை.

ம தி ப் பு ரை

ஸ்ரீரமணநுபுதி (இரண்டாம் பாகம்)

ஆசிரியர் பாரதவாஜி—முகவைக்கண்ண முருகனார், விலை ரூ.1-75. கிடைக்குமிடம் ஸ்ரீரமண பாதானந்தா, 292, லிங்கசெட்டித் தெரு, சென்னை-1.

இந் நூலின்கண் 11 பெருந் தலைப்புக்களும் 40க்கு மேற்பட்ட சிறந்த உட்டலைப்புக்களும் காணப்படுகின்றன. பிறப்பெடுத்துமுதலும் ஆருயிர்கள் சிறப்பினையடுத்துப் பேரின்பமுறுதல் வேண்டும். அதன் பொருட்டே பிறப்பில் பெருந்தெய்வமாம் சிவபெருமான் மன்பதைக்குப் பிறப்பினைக் கொடுத்தருளினன். இப்பிறப்பின் வகை ஏழாகும். ஏழ னுள்ளும் மக்கட் பிறப்பே சிறந்த பிறப்பாகும். அதற்குக் காரணம் இயற்கையறிவுடன் செயற்கை நூலறிவும் சேர்ந்து விளக்க முறும் வாய்ப்புள்ளமையாகும்.

அவ்வாய்ப்பினை முற்றும் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் துணைசெய்வது இதுபோன்ற சிறந்த பத்தி நூல்களேயாகும். பத்திநூல்கள் வெறும் புலமையால் மட்டும் அமைவன அல்ல. இறையருட்டோய்வின் நிறை வால் வருவனவாகும். இறையருளும் குருவருளாலன்றிக் கூடாது. குருவருளும் பத்தி மேம்பாட்டாலன்றி வாராது. பத்தி மேம்பாடு பாப்புனை மாலையானன்றிப் பரவாது. பத்திப்பரப்பே பாவின் பயன். பாவின் பயன் பல்லோர்க்கும் மாறப் பத்தியினையூட்டுவதாகும். அதற் குப் பெருந்துணை செய்வது இப்பத்திப்பனுவலாகும். இதனைச் செந் தெரிச் செல்வர்கள் செந்தமிழன்பர்கள் அனைவர்களும் வாங்கிப்பயின்று பயன் எய்துவார்களாக.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகத்திற்காக, சென்னை, 2-140, பிராட்வே,

அப்பர் அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால்

அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர்: வ. சுப்பையா.

**Statement about ownership and other particulars about
the journal—Senthamil Selvi—as required by rule 8 of
the Registration of News papers
(Central) Rules, 1956.**

FORM IV

1. Place of publication	1/140, Broadway, Madras-1.
2. Periodicity of its publication	Monthly
3. Printer's Name	Appar Achakam
Nationality	
Address	2/140, Broadway, Madras-1.
4. Publisher's Name	The South India Saiva Sid-
dhanta Works Publishing
Society, Tinnevely, Ltd.,
Nationality	
Address	1/140, Broadway, Madras-1.
5. Editor's Name	Sri. V. Subbiah Pillai
Nationality	Indian
Address	1/140, Broadway, Madras-1.
6. Names and addresses of individuals who own the news
paper and partners of shareholders holding more than
one percent of the total capital.	
1. Sri. T. S. Ramalingam Pillai.
M.A., B.L., Sub Judge,
Madurai.	4. Sri. V. Subbiah Pillai,
6, Coral Merchant Street,
Madras-1.
2. Sri. T. Vairamuthu, M. A.,
Asst. Lecturer in Tamil,
Govt. Agricultural College,
Coimbatore.	5. Srimathi S. Mangayark-
karasi Ammal
6, Coral Merchant Street,
Madras-1.
3. Sri. T. Thirunavukkarasu
C/o Sri. V. Subbiah Pillai,
6, Coral Merchant Street,
Madras-1.	6. Sri. R. M. S. Gopalakrishna.
Pillai, Land Lord.
Sathankulam)
(Tirunelvi Dist.)

7. Sri. M. K. Sivagaminatha Pillai, Fourth Floor, Broche Buildings, Princess Street, **Bombay-2.**
8. Sri. N. S. Sundaram, Bar-at-Law, 134, South Raja Street, **Tuticorin,** (Tirunelveli Dist.)
9. Sri. M. Kasiviswanathan Chettiar, Banker. **Paganeri,** (Ramnad Dist.)
10. Srimathi, K. Lakshmi Achi, w/o. Sri. M. Kasiviswanathan Chettiar, **Paganeri,**
11. Sri. PR. AL. M. N. Narayanan Chettiar, Proprietor, Paari Achakam, 127, Broadway, **Madras-1.**
12. Dr. Alagappa Chettiar Educational Trust, **Karaikudi,** (Ramnad Dist.)
13. Sri. RM. K. R.M. Ramaswamy Chettiar, **Thittai,** (Tanjore Dist.)
14. Messrs. V D Nagappa Chettiar and N. Meenakshi Atchi **Valampuri,** (Tiruchi Dist.)
15. Sri. C. T. Chidambaram Chettiar, **Valampuri,** (Tiruchi Dist.)
16. Srimathi Valliammai Achi w/o Sri Kannappa Chettiar, **Nattarasankottai,** (Ramnad Dist.),
17. Sri. T. S. Viswanatha Pillai, c/o T. V. Lakshmanasami, B.L., Dy. Chief Inspector of Factories, **Madras.**
18. Sri. C. M. Ramachandran Chettiar, B.A., B.L., Advocate, Tiruchi Road, **Coimbatore,**
19. Sri. T. S. Jambulingam Chettiar, Tirupur House, **Coimbatore.**

I, V. Subbiah Pillai, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

4-3-1962

(Sd.) V. SUBBIAH PILLAI,
Publisher.